

MIDNATTSROPET

Vittnes- börd...

"Det finns ett citat som betytt extra mycket för mig i Bibeln.

Något jag ofta tänker på när jag ska ut och tävla.

I Bibeln står det att man kan tjäna Herren med puka och symboler. Fast jag tjänar Herren med klubba och boll istället, det tror jag går minst lika bra."

eller

MAMMONKULT?

se sid 4-5

Då lägeranden med sin typiska statsmentalitet gör entré, gör den helige Ande sin sorti. Församlingens Herre och uppdragsgivare är förvisso närvarande, men utanför – ensam. Ekumeniken med dess fiktioner, myter, attityder och sken konkretiserar den avfälliga kristenhetens kyrkopolitiska maktspel. Ordinerade präster och pasorer i tusental, med kapell, kyrkor och katedraler, ger status och inflytande i etablissemanget, där profant och religiöst förenas i kampen för inomvärldsliga ideal för att lösa horisontalplanet tidliga bekymmer och konflikter. Denna babyloniserade kristenhet presenterar sina medel och mål med Jesus-ord och kärleksbud, med tolkningsmetoder som var helt otänkbara då de först kungjordes och därför ännu inte uppfunnits som instrument för religiös trustbildning med samhälleliga subventioner. I den miljön är väckelsekristendomens fiender lägerkristendomens bundsförvanter i ett perverst partnerskap som bibeln entydigt kallar skököväsende.

Lägerkristendomens blockbildningar i katolska, protestantiska, metodistiska, baptistiska och karismatiska mönster och modeller hindrar och hämmar apostolisk gemenskap och evangelisk mission. Olikheter i teologier, liturgier, traditioner, verksamhets- och gudstjänstformer utgör inget hinder för institutionaliserad världsekumenik, men omöjliggör den enhet Jesus bad om i sin översteprästliga förbön, där förebilden är den enhet som existerar mellan Fadern och Sonen, och som ska förkroppsligas i den kristna församlingens sjufaldiga, apostoliska enhetsideal. Det är en sak att konvertera till andra kyrkor och religioner men en helt annan att gå ut till Honom utanför lägret för att bära hans smälek.

Vi har valt att publicera några historiska exempel på detta väckelsebudskaps totala konsekvenser för varje enskild kristen. En grundlag är fortfarande: "Flytta icke ett gammalt rāmärke, ett sådant som dina fäder hava satt upp". Det är hög tid för självprövning, ty: "Om så vore, att jag byggde upp igen detta samma som jag redan har brutit ned, då bevisade jag därmed, att jag var en överträdare", säger aposteln Paulus.

"Låtom oss alltså gå ut till Honom 'utanför lägret' och bära Hans smälek. Ty vi hava här ingen varaktig stad, utan söka efter den tillkommande staden" (Hebr. 13:13-14)

Arne Imsen

Tidlöst maranatarop:

"UTANFÖR LÄGRET"

WECKO-POSTEN.

Folktidning för beaktande af kristlig Upplysning och Frihet.

"Men skulle det verkligen vara någon förlust, frågade baptisterna. Att staten erkände en viss religion betydde ju bara att rent yttre ceremonier omgav vissa handlingar. Men det var ju en skylt, ett skal utan något värde. Ur alla synpunkter, för alla parter låg det någonting djupt oriktigt i statens beaktning med religionen. Det var förnedrande för religionen själv att som hade den levande Guden till upphovsman, det var sårande för de verkligt religiösa och det var orätt mot fritänkarna som måste finna detta gyckelspel motbjudande. Därför ville baptisterna i kristendomens namn yrka på att allt som kallades officiell gudstjänst skulle bort. Även ämbets- och vittnesederna ansåg de stötande för känslan. Men de såg inget slut på allt detta hyckleri med religionen förrän stat och kyrka skiljts åt.

För baptisterna var och förblev det en upprörande orättvisa att staten krävde ut stora summor – även av de frikyrkliga, av ateisterna och av de religiöst likgiltiga – för att uppehålla en viss kyrka och dra försorg om dess ämbetsmän. Men kunde man inte som ett alternativ tänka sig att staten utsträckte sitt stöd till alla religiösa

samfund? Baptisterna avvisade av flera skäl den utvägen. Det väsentliga skälet var att staten måste ha kontroll över hur medlen användes, och varje kontroll betydde ett störande ingrepp i samfundens liv. Följden skulle troligen också bli att den privata oferviljan försvann och att alla samfund förvandlades till döda maskiner. Vad som hänt i statskyrkan, där formerna bevarats men livet undertryckts, skulle hända i varje samfund.

"Blev livet heligare, kärleken och oegennyttan större", sedan kyrkan blivit statskyrka? "Historien talar inte om sådant men väl om att maktbegäret, förföljelselustan, vinnings- och njutningslystnaden togo tillfälle att från den till en sköka vordna kyrkan utplåna varje drag som kunde påminna om det höga ursprunget."

Från historien vände sig Wecko-Posten till den principiella frågan, om det trots allt, trots de nedslående erfarenheter man gjort kunde tänkas, att religionen hade behov av statens skydd. Hade staten förutsättningar att i någonformfrämja det religiösa livet? Wecko-Posten svarade kategoriskt nej: "Med alla sina materiella hjälpmedel kan staten ej övertyga en enda människosjäl om Kristi läras sanning, med alla sina lagar ej skapa ett kristligt liv."

Wecko-Posten 1883

Statskyrkodebatten av C A Hessler.

UTANFÖR LÄGRET MED JESUS

PREDIKAN
AV
G. E. SÖDERHOLM

FÖRLAGET FILADELFIA
Box 999, Stockholm 5

"En Kristus, som är stor och beundrad i världen, som kommer med pomp och ståt, med lysande ceremonier, som man gör reklam för i världsliga tidningar och

som världsligt sinnade människor hylla och beundra, är icke densamme Kristus, som led utanför stadporten och som är världens ende verkliga Frälsare. Må vi akta oss för alla falska Kristi, som i alla tider vilsefört och som särskilt i dessa yttersta tider skola vilseföra många! (Matt. 24:24) nen viktigaste betydelsen av att Jesus led "utanför lägret" är, att Han därigenom blev syn-

doffret, som försonade folkets synd. I Mose lag var stadgat, att "kropparna av de djur, vilkas blod översteprästen bar in i det allra heligaste till försoning, 'bränns upp utanför lägret'" (Hebr. 13:7; jämf. 2 Mos. 29:14; 3 Mos. 4:11 f., 21; 16:27!). Såsom det sanna syndoffret måste därför även Guds Lamm, då Han bar världens synd, lida och dö "utanför lägret". Endast "utanför lägret" kan syndaren finna frälsning. Någon annan väg till frälsning för en syndare finnes icke än vägen ut till Jesus, vårt försoningsoffer. Endast Hans blod kan öppna vägen till Gud för syndaren. Detta är ju en sanning, som utgör en av Bibelns grundsanningar och som borde vara känd och erfaren av var och en, som vill kallas en kristen."

G E Söderholm

GRET" – NU!

(tema sommarkonferensen 1995)

Det gemensamma för de rörelser och samfund, som kunna betecknas som den apostoliska församlingens fortsättning, utmärkes av följande sanningar: Omvändelsen bör föregå dopet, barndopet förkastas, församlingen bör bestå av endast troende, föreningen med staten förkastas, Jesu bergspredikan bör praktiseras i de troendes liv, uteslutning bör användas mot dem som vandra i ett oskickligt leverne, ett levande hopp om Jesu återkomst. Har dock den urkristna församlingen tidtals varit så föraktad, att både dess medlemmar och dess skrifter utrotats, kan ordet om församlingens Herre tillämpas på församlingens medlemmar: De stenar som byggningsmännen förkastade ha blivit hörnstenar, dyrbara i Herrens ögon. Det är rent häpnadsväckande huru denna sanning blivit förbisedd även på frikyrkligt håll. Ofta har jag förvånat mig över att man i predikningar, som berört Guds verk genom tiderna, följer linjen apostlarna, påven, Luther, frikyrkorörelsen. Vad har t.ex. påven med Guds verk att göra? Denna utläggning kommer också fram vid tolkningen av det profetiska ordet. Guds församling har varit densamma i alla tider, oberoende av påvar och reformationer. Vad var det för övrigt som reformerades? Det var katolska kyrkan. Församlingen fanns förut.

Den katolska historien går tillbaka till påven, reformationskyrkornas historia går tillbaka till reformatörerna. Den troende och döpta församlingens historia går tillbaka till Nya Testamentet och Herren Jesus Kristus.

Genom de följande århundradenas dunkel faller en svag strimma av ljus över den bedrövelsens väg, som besträddes av otaliga helgon, vilka i alla tider och på alla orter utstodo alla besvärigheter från världskyrkan hellre än att de förnekade sin Herre. Själva kallade de sig aldrig annat än bröder och kristna. Deras motståndare ha till

oigenkännlighet förvänt deras historia och givit dem allsköns sektnamn. Benämningen sekt är förresten missvisande, ty det är just sekten, som förete sig det väsentliga i kristendomen. Från både andlig och kulturell synpunkt ha de fria rörelserna gjort den kraftigaste insatsen i samhällslivet. Den store specialisten på detta område, professorn i Berlin, teol., fil., jur. doktorn Ernst Troeltsch, säger om de föraktade sekterna: 'Sekten betecknar kyrkan som avfällig och anser sig själv vara en representant för urkristendomen. Sekten gör evangelium gällande på nytt. Sekten är också något helt annat än kyrkan. Lekkanna-kristendomen har följande genomgående drag: det personliga, etiskt, religiösa arbetet, den radikala kärleksgemenskapen, den religiösa jämlikheten och broderligheten, avståndstagandet från både individuellt och statligt våld, edsvägran, det andliga livets frigörande från den ekonomiska kampen i armöds- och förnöjsamhetsidealet, kärleksverksamhet gränsande till egendomsgemenskap. Man födes icke in i sekten utan inträder på grund av medveten omvändelse. Barndopet blir nästan alltid till anstöt för sådana människor. I döparesekterna verka icke katolska eller kyrkliga utan bibliska element'.

C G Hjelm

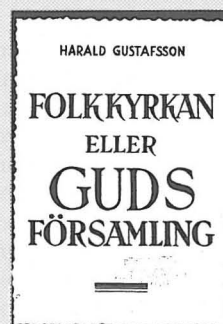

"Filadelfia är en församling utan traditioner, tempel, prästerskap och yttre makt. Det är en skara av bröder, som älska varandra. En typisk 'sektförsamling' skulle man kunna säga. Den har i varje fall haft många efterföljare inom de s.k. sekternas led. Men Herren känner den, vilket är det viktigaste i detta sammanhang. Och den lön han ger, är mer värd än den jordiska ära och härlighet, som så ofta kommit de stora kyrkorna till del."

Axel Andersson

Konferensens fyrapunktsprogram:

Lyssna
äs
är
yd!

"Det har oupphörligt i världskyrkans historia uppstått andliga väckelser, som gjort det bibliska församlingsbegreppet aktuellt. Församlingar har bildats av troende, som av-

skilt sig från världen och slutit sig tillsammans, på samma sätt som de största kristna gjorde. Den gamla historien har lika ofta upprepats; att dessa fria församlingar förföljts av världskyrkorna. Först var det udendomen, som förföljde den kristna församlingen. Sedan fortsatte den katolska kyrkan att hänsynslöst förfölja de levande kristen. I nyare tider har de protestantiska kyrkorna fortsatt i samma spår. Även den svenska kyrkan har förföljt de fria väckelsernas anhängare, ända till dess en humanare lagstiftning gjorde det omöjligt att fortsätta med dessa förföljelser.

... Man kommer in i Guds församling först genom en verklig omvändelse och pånyttfödelse, inte genom att bli föremål för en kulthandling, då man är ett omedvetet barn. Övergången från mörker till ljus, från satans makt till Gud är den mest omskapande upplevelse en människa kan få vara med om. Den vet man om, och den glömmar man sannerligen aldrig. Paulus liknar denna erfarenhet vid döden. 'Ty I haven dött, och edert liv är fördolt med Kristus i Gud.' Det innebär alltså, att man genom döden lämnar den värld, där man tidigare hade sin tillvaro, och går in i en ny värld. I sanning en stark bild. Dopet, som skall äga rum omedelbart på omvändelsen, kallas av denna anledning för en begravning. et skall följaktligen finnas en gräns – en skarpt markerad gräns. På ena sidan av gränsen är världen med sin orättfärdighet och sitt mörker, och på andra sidan är de heliga – Jesu Kristi församling.

Harald Gustafsson

BTA är initialerna till ett privatgeschäft som initierats av Filadelfiaförsamlingen i Stockholm. Företaget har etablerats för bibelspridning i hela världen, och är en fristående ekumenisk stiftelse, med Josef Östby som grundare. Företagets populariserade tryckalster marknadsförs på ett sådant sätt att ett illa dolt profitintresse ger all anledning ana kommersiell spekulation. Insamlingskampanjerna och metoderna förstärker det intrycket.

Hur kan exempelvis en seriös pingstpredikant och kolportör på fullt allvar tillåta sig att förnedra aposteln Paulus till en banal idrottssupporter, om projektets motiv är genuin mission, utan suspekta biavsikter? I den senaste produkten, "Sportbibeln", med exponering av bibelläsande elitstjärnor från idrottens värld, kalkylerar Sportbibelns utgivare, Bibeln Till Alla, uppenbarligen med att satsningen ska bli en framgångsrik kassapjäs, utan församlingsförankrad förvaltning och redovisning – helst via autogiro, för bibelns och BTA:s administrations' skull! Sportbibelns baksida ger en grotesk bild utan motstycke – döm själv:

"Paulus satt nog på sportarenorna och följde tävlingarna där. Det märks på det han skrev: adrenalin, spänningen och den obeskrivliga glädjen när hemmafavoriten vann. I Bibeln liknar han till exempel kampen för det goda i världen vid en tävling man bara måste vinna! Bibeln används också idag av många för att ladda upp före tävlingar, för att kunna leva i balans i ett utsatt liv i både ensamhet, uppmärksamhet, misslyckanden, segrar och långa resor."

På denna bottennivå kan en smutsig fantasi beräknande formulera sitt egenintresse. Det är en förolämpning och skymf mot den man som genom sin kamp för att försvara och befästa evangelium bar Jesu dödsmärken på sin kropp, och som överbevisande proklamerade att han var korsfäst för världen och världen var korsfäst för honom. Denne överlätna och hängivne, livegne Guds tjänare, så förtrogen med lidanden och Kristusbedrävelser som han osjälviskt och ståndaktigt med glädje utstod för församlingen, är helt otänkbart på åskådarläktarna till människoförgudningens tävlingsbanor. Exakt samma taktik använder de homosexuella då de vill missionera för sina perversiteter genom att lansera myten om att Jesus levde i ett homosexuellt förhållande till en av sina lärjungar.

I det ekumeniska veckomagasinet Petrus, med statliga mutmiljoner och

"FÖRÄNDRINGENS VINDAR"

ARNE IMSEN

Hockeyspelaren som funnit livets pärla

Av KERSTIN DO
I går, på själva
dan, kom han h
Toronto. En d
vistelse med
kompott av vä
hockey hade ha
skott som tret
sent.

Skridskor oc
har varit en del
sedan han va
väckelsen kom
den först i
dern, men nu
binner han d

– Jag dröm
bli idrottsmiss
tar han mella
da skrott. Ja
ägna mig åt
sera i idrott
jag har så m
ter.

Till viss d
dan börjat.

Det som
Tedenby n
ton är och
sportlovs
Pingstkyrk
sköldsvik
spår. Han
pa Teden
han hade
om Guds
och annat
Reb

Midsommar på
Kaggeholm

Sportkonferens
på Kaggeholm
drog in idrotten
i pingströrelsen

AV URBAN THOMS
KAGGEHOLM
midsom

Sportkonferens
för hela familjen

Elitlöperskan Tina Lindqvist, bräddkaren
Henrik Månsson, armbrytare Tobbe Ribba,
basketdomaren Niklas Jägerskog,
fotbollsspelaren och jonglören Da
cykelklubben Paulus Pe
Urban Widholm, Robert Teden
och sånggruppen Wund
Midsommaraf

15.00 Midsommarfirande i sl
Kristna idrottsmän introduc
sportbibeln och visar samtidigt
Tag med sportkläder och
19.30 M

Gala
i Filadelfia
för aidssjuka

Av ERICA MATSSON
I går kväll hölls en nat
positiva

by från
hockey
ra förebil-

Storsatsning ska sprida tron mitt i huvudstaden

Av TOR CARLID

Det här blir en av de allra stör-
sta kristna satsningarna
gonsin i vårt land.
pingstpredikant
delfiaför
De

30 juni – 2 juli

Bride
XT
Venl Domine
Cornerstone
Per Höglund

Fredag
18-24

...som drabbats av sjukdo-
men är rätt, anser Filadelfias fö-
reståndare Owe Lindeskär.

– Vi ville visa att även om vi är
emot registrerat partnerskap, så
är vi inte emot människor som är
homosexuella. Det kändes rätt
att göra det här, säger han.

De som hyr Filadelfias lokaler
förbinder sig att respektera det
församlingen står för och att de
befinner sig i ett kyrkorum. För-
samlingen får också läsa pro-
grammet innan. Bland annat
medverkade Siw Malmqvist, Po-
liskören, trubaduren Jan Ham-
marlund och Lill-Marit Bugge.

Alla pengar som kom in går
oavkortat till stödgrupper för
hivsmittade och aidssjuka. ▲

vikande läsarsiffror, annonseras "Sportkonferens för hela familjen" på Kaggeholm under sistlidna midsommarhelg. Arrangörer var Mälarökyrkan och BTA, och i tidningen Dagen får vi veta att man valde "att göra församlingens traditionella midsommarkonferens till just en sportkonferens". "Den första svenska sportkonferensen i kristen regi – en smält historisk händelse", som "drog in idrotten i pingströrelsen". Programutbudet var makabert, men effektivt. "Urban Widholm presenterade den rykande färska Sportbibeln som Bibeln Till Alla tagit fram med hela idrottssverige i tankarna". Denna förbrödring av "församlingar" med idrottsutövare kan aldrig bli någonting annat än ett perverst partnerskap med idrotten som religionssurrogat. Hur låter ett Guds tempel förena sig med idoler – människoförgudning och stjärnkult? Till denna fria företagsamhet i religionens värld hör också nivelleringen av Den Heliga Skrift, publikt exponerad i bibelmaraton och -stafetter. När avfallet på detta sätt förhärsligas som framgång för kristen tro och verksamhet, så är det höjden av avfall. Parallella exempel ur den heliga historien är många, och alltid lika tragiska.

Epoken Evangelii Härold, organ för väckelse och mission, som blev EH är död och begravd. En ny har börjat. Det ekumeniska veckomagasinet Petrus är den gamla epokens arvtogare. Den är inne på sin tredje årgång. Den 16 juni kom årets 24:e nummer med nyheter, debatt, undervisning och kultur. Framsidans fotomontage flankeras och domineras av pingstvetranerna Lewi Pethrus, T B Barratt och W J Seymour med svensk-norsk-amerikansk bakgrund. Fordon, lokal och mötespublik förflyttar tanken minst sex decennier bakåt i tiden, alltså innan pingstväckelsen blivit pingströrelse.

På sidorna 10–19 presenteras pingströrelsen i en alfabetisk kavalkad från A till Ö, där varje bokstav ger uppslag till nyckelord för glimtar från väckelsen, ledarna, folket och arvet. Den avslutas med en högtidligt formulerad nekrolog över pingstväckelsen:

"Ä som i Ändra.

Förändringens vindar.

Pingströrelsen är snart sekelgammal, och under de år som gått har mycket förändrats. Både samhället och pingströrelsen har med tiden blivit annorlunda. En del förändringar har varit till det bättre, andra till det sämre.

Förr ansåg pingstvännerna att det inte behövdes någon organisation vid sidan

av den lokala församlingen. Idag har man en lång rad företag och stiftelser för sin gemensamma verksamhet.

Förr var pingstpastorerna ganska bit-ska i sina kommentarer kring samfundens ungdomsverksamhet och olika insamlingsarrangemang. Idag har pingstförsamlingarna sin egen centrala ungdomsorganisation, och när det gäller att samla in pengar till olika ändamål tycks det inte finnas några begränsningar för fantasin.

Förr var uteslutningar mycket vanliga. Ibland berodde de på att kvinnorna vägrade att inordna sig i pingstreglerna med hår och hattar. Idag är uteslutningar ovanliga, och några regler hur "systrar-na" eller "bröderna", ska se ut finns inte.

Förr var det synd att gå på bio och teater. Idag när pingstvännerna möts är de filmer som just nu är aktuella ett vanligt samtalsämne.

Förr lämnade man skådespelarkarriären eller artistlivet när man blev frälst, idag talar man om kristna artister och många använder drama i församlingarnas verksamhet.

Förr var det självklart att den som tillhörde en församling inte kunde vara aktiv inom idrotten. Idag är det helt annorlunda. Idrotten ses som en väg att nå ut, och det är inte så ovanligt att finna pingstpastorer på plats vid fotbollsarenan eller ishockeyrinken."

Detta är inte Ä som i Ändra, utan Ä som i Ändalykt; en dödsruna över den pingstväckelse, vilken smidigt anpassat sig och blivit assimilerad folkrörelse som bl a delegerats uppdraget att vara förvaltningsmyndighet för fördelning av statliga bidrag. Det beskrivs av författaren till detta personliga reportage som "förändringens vindar" Dessa sex koncentrerade "förr" och "idag"-stycken markerar emellertid en process sammansatt av flera för pingstväckelsen helt väsensfrämmande element, med namnkristendom och skököväsande som synligt resultat.

Idet apostroferade numret av veckomagasinet Petrus, där en personligt färgad tillbakablick på pingströrelsens historia, samt inbjudan till den första kristna sportkonferensen delar utrymmet, finns också en annons om tre dagars musikfest i Kungsträdgården. I tidningen Dagen sägs arrangemanget vara "en av de allra största kristna satsningarna någonsin i vårt land". Genom bred samverkan och omväxlande musikprogram beräknar pastorerna att det kan komma c:a 250.000 besökande till Kungsträdgården under de tre kampanjdagarna. Programmet för idag-utbudet är späckat. Denna "storsatsning ska sprida tron mitt i huvudstaden". Samtliga pingstkyrkor i Storstockholm är engagerade tillsammans

med sina pastorer, meddelades det. Jättesatsningen var emellertid så personal- och kostnadskrävande, att rörelsemedierna Veckomagasinet Petrus och dagstidningen Dagen saknades under Kungsträdgårdens penningslukande musikfest. Attraktionerna var: USA, hårdrock typ Guns 'n Roses och Skid Row, Sverige, tung hårdrock, blytung symfonisk hårdrock, bluesrock, rock, pop för barn, barnmusikal, dockteater, trolleri ... och andra aktiviteter som t ex lådbilsrally, bollplank & fiskdamm, stor "bondauktion", bluesinspirerad lovsång, Kosacken från Finland, Stockholms hetaste gospel, 90-talspop med stänk av 60 och 70-tal, pop/rock, västkustrock, rap, hiphop, gospelkör från Chicago, USA, kör från Centralafrika, blandning av gospel och soul, m.m. Dessutom insamlar för flera behjärtansvärda ändamål. Söndag kl. 11.00 var det gudstjänst med festivalkören, barninslag m.m., och försäkran om en kort predikan av församlingsföreståndaren.

Det motsägelsefulla i allt detta är, att de högljudda röster, som menar sig vara särskilt fördomsfria i presentationen av det kristna budskapet, i verkligheten representerar en mycket fördomsfull inställning till själva evangeliet. De förefaller vara okonventionella, ambitiöst utåtriktade och kontaktskapande. Men deras aktiviteter blir ändå obehagliga, eftersom det är svårt eller omöjligt att förstå, vad det finns för vettig anledning att ge kristen etikett åt den konstlade folklighet, de tydligen endast förmår prestera i opportunistiska insamlings- och rekryteringskampanjer.

fortsättning sid 30

MIDNATTSROPET

BOX 20134 161 02 BROMMA

TEL: 08-627 55 55

ANSVARIG UTGIVARE: Arne Imsen
I REDAKTIONEN:

Arne Imsen, Stina Fridolfsson,
Ulla Näsholm, Arne Björkman.

LAYOUT: Mikael Eliasson

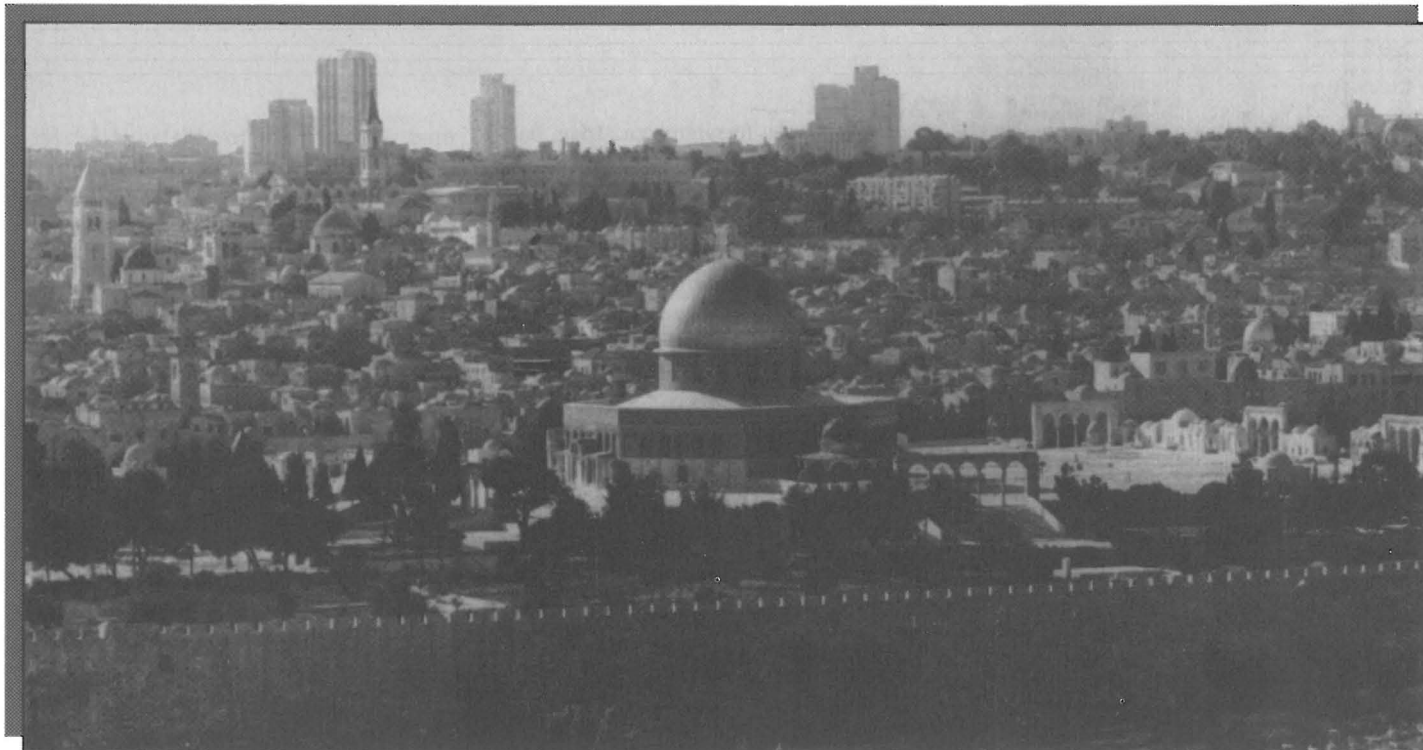
UTKOMMER 6 GÅNGER / ÅR.

Sändes fritt till intresserade som meddelar red. namn och adress.

Gåvor till tidningen och litteraturmisionen mottages tacksamt på pg.

495 46 24–5, Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring skall ske senast tre veckor innan den skall träda i kraft. Det sker genom skriftligt meddelande till tidningens redaktion. Midnattsropet tar tacksamt emot bidrag i form av vittnesbörd, rapporter om Guds verk, etc.

AV JAN-EGIL HAFSAHL:

ISRAEL, MELLANÖSTERN OCH FREDEN?

Del II

Fredsavtalet Israel – Egypten

I november 1977 förklarade Sadat att han var färdig att själv resa till Jerusalem för att framlägga sina synpunkter för den israeliska nationalförsamlingen, Knesset. Från staten Israels upprättelse hade araberna officiellt nekat att erkänna dess existens. Med Sadats besök i Israel, den 19 november 1977, bröt Egypten med den politiken. Även om Sadat i arabvärlden blev ansedd som en förrädare, fortsatte han, av taktiska skäl, närmandet till Israel. Den 17 september 1978 blev ett s.k. ramavtal för fred undertecknat. Tretton dagars intensiva Camp David-förhandlingar kröntes med framgång. Den 26 mars 1979 blev ett historiskt

fredsavtal undertecknat av Egyptens president Sadat och Israels statsminister Menachem Begin, med USA:s president Carters bistånd. Avtalet innebar att Israel förklarade sig berett till att överlåta suveräniteten över hela Sinai till Egypten.

I Kairo blev president Sadat, inte oväntat, mottagen som triumfator. Reaktionerna i de övriga arabländerna var däremot hätska. PLO-ledaren Yasser Arafat betraktade fredsavtalet som ett nytt förräderi från Egyptens sida. Detsamma gjorde Libyens president Moammar Ghadaffi.

I Israel blev Begin mött av en rad kritiska röster. Många betraktade priset som Israel skulle betala för freden som alltför högt. Regeringen godkände likväl avtalet med 11 mot 2 röster

– ett fredsavtal som satte stopp för ett trettioårigt krig mellan Egypten och Israel.

Den 6 oktober 1981 blev Anwar Sadat mördad under en militärparad utanför Kairo. Ny president blev den tidigare vicepresidenten Hosni Mubarak – en president som i stort har följt sin politiske föregångares politik gentemot Israel.

Libanon

För att förstå utvecklingen i Israels grannland i norr, Libanon, är det nödvändigt att känna till enkla, grundläggande drag i landets historia.

Libanon svarar ungefär mot feni-ciernas land i forntiden, och var senare, i större eller mindre grad, en del

av Syrien.

Under tiden 1864–1914 styrdes landet av en militärregering under den turkiske sultanens överhöghet. Landet blev år 1918 franskt mandat, tillsammans med Syrien – och proklamerade egen stat under fransk överhöghet år 1926. År 1944 blev Libanon en självständig stat.

Libanon har en mera sammansatt befolkning än något annat land i Mellanöstern. Det är typiskt för situationen att staten har två officiella språk; arabiska och franska, och två officiella religioner, islam och kristendom. Även om religionerna procentuellt delar befolkningen i två lika stora delar, skapade den "konstitutionella fördelningsnyckeln" från självständighetsförklaringen år 1943 en ojämn fördelning med kristen dominans i förhållandet 6 till 5 i hela den offentliga sektorn. Här finns roten till mycket av de krig och den oro som har härjat landet under de sista decennierna.

På grund av konflikten med Israel, palestina-araberna och de övriga arabiska staterna, kom Libanon efterhand också att spela rollen som frontlinjestat mot Israel och som värdland för nästan en halv miljon palestinska flyktingar. Efter att PLO blev fördrivet från Jordanien år 1970, etablerade frigörelserörelsen sitt huvudkvarter i Beirut och den palestinska närvaron i Libanon bidrog i väsentlig grad till att förskjuta maktbalansen i landet.

PLO allierade sig snart med den muslimsk-dominerade vänsteralliansen, Lebanese National Movement, som krävde avskaffande av den konfessionella fördelningsnyckeln. På den andra sidan stod en allians dominerad av Det libanesiska falangistpartiet, som efter PLO:s etablering i landet fruktade en stark muslimsk dominans. Inbördeskrig var oundvikligt.

Syrien, med stöd från Den arabiska ligan, intervenerade år 1976 till fördel för den sittande regeringen och falangisterna. Officiellt hade den syriska interventionen som mål att få slut på inbördeskriget som nu ökade i styrka och omfattning. Att det också fanns bakomliggande motiv från Syriens sida, är helt uppenbart.

Syrien

Syrien är en ung nation i ett gammalt land. Från forntiden har landet varit behärskat av såväl assyrier, babylonier, perser, greker, romare och arabier. På 1500-talet erövrade turkarna området – ett herradöme som med endast korta avbrott varade fram till det första världskriget, då Syrien blev franskt mandat under Folkförbundet. Samtidigt blev den sydliga delen av kusten, Libanon, avskilt som egen stat. Under andra världskriget blev Syrien förklarat självständigt av de

Gaulle (1941), och det franska mandatet upphävdes år 1944. Statskupp och regimförändringar präglade den unga nationens tidigare år. År 1963 gick makten till Baath-partiet, ett socialistiskt, panarabiskt orienterat parti.

År 1970 grep den dåvarande försvarsministern Hafez el Assad makten, för att sedan, år 1971, bli utnämnd till landets president och obestridlige ledare. Drömmen om ett Stor-Syrien, med Libanon som en naturlig del, har alltid präglat Assads politik. Syrien har exempelvis aldrig erkänt Libanons suveränitet – och har aldrig upprättat formella diplomatiska förbindelser med landet. Då Syriens "fredsbevarande styrkor" ryckte in i Libanon år 1976, såg Assad en möjlighet till att skaffa sig full kontroll över det krigshärjade landet, och också över Den palestinska frigörelseorganisationen.

Operation Litani

Också PLO utnyttjade tiden i Libanon för att säkra egna intressen. Organisationen koncentrerade sin närvaro i landet till södra delen – speciellt på grund av närheten till Israel. De korsade ideligen gränsen för att genomföra terroristangrepp – och bombarderade israeliska bosättningar från libanesiskt territorium.

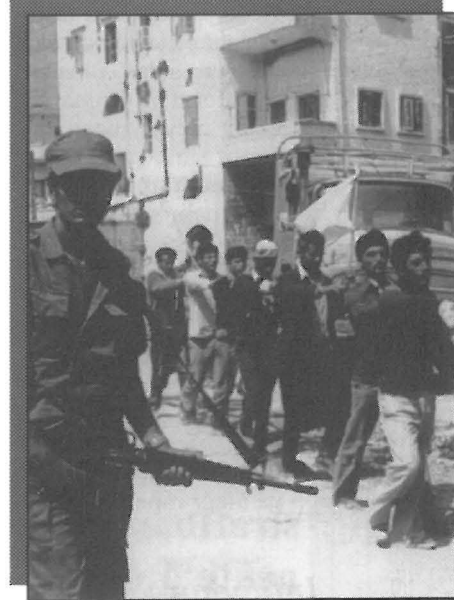
Den 11 mars 1978 kapade och sprängde PLO en turistbuss på huvudvägen till Haifa. De flesta av de 60 personerna i bussen blev dödade. Bussen utgjorde en förfärlig syn med lemlästade och förkolnade lik. Israel sjöd av hat, och statsminister Begin och hans regering blev ställda inför kravet på skoningslös hämnd för ögarningen.

Natten till den 15 mars gick stora israeliska styrkor, omkring 25 000 man stöttade av flyg och artilleri, över gränsen till Libanon. Med förödande kraft slog israelerna till mot palestina-gerillans baser och ockuperade dess starkaste befästningar söder om Litani-floden. Mål i närheten av huvudstaden Beirut blev bombarderade av flyg och flottenheter. Trots häftigt motstånd, företog de israeliska styrkorna på kort tid en total upprensning i det ockuperade området.

Israels massiva aktion blev fördömd från många håll i världen. Säkerhetsrådet i FN krävde omedelbart tillbakadragande – och beslöt samtidigt att sända en FN-styrka till krigszonen.

Operation Fred i Galiléen

Under åren som följde, byggde PLO åter upp sina styrkor i Libanon – och räderna mot israeliska mål fortsatte med förnyad kraft. Den 3 juni 1982 blev den israeliska London-ambassadören Shlomo Argov skjuten på väg

PLO-soldater är tagna till fånga. 29:e augusti -82 blev Yasser Arafat och hans närmaste medarbetare evakuerade från Beirut.

från sitt hem. Det israeliska svaret kom snabbt. Den 6 juni gick israeliska styrkor till storstiligt angrepp på palestinska baser och anläggningar i södra Libanon. Det deltog 20 000 soldater i offensiven. Syftet var att tvinga den palestinska gerillan 40 km bort från Israels gräns. De israeliska soldaterna stoppade däremot först efter 80 kilometers framryckning – mer än 55 km norr om FN-styrkornas buffertzonen. Då det också blev sammanstötningar med syriska trupper, sa försvarsminister Ariel Sharon, hjärnan bakom "Operation Fred i Galiléen" stopp: Israel önskade inte krig mot Syrien, men ville bara tvinga PLO utom skotthåll. Nya sammanstötningar med PLO följde emellertid, och den 16 juni gjorde Sharon klart att PLO hade valet mellan att lägga ned vapnen eller att bli utrotat. PLO, Yasser Arafat och hans närmaste medarbetare blev den 29 augusti evakuerade från Beirut – och reste via Hellas och Marocko till Tunisien, där PLO nu fick sitt huvudkvarter.

Efter Gulfkriget, där Syrien var med i alliansen mot Irak, fick Syrien grönt ljus från USA till att etablera en ännu starkare kontroll av Libanon. Regimen i Libanon pressades till lojalitet, och bortsett från den israelisk-ockuperade zonen i söder, kontrollerar i realiteten syriska styrkor idag hela Libanon – med god hjälp av det shiamuslimska partiet Hizbollah.

Sinaihalvön

Den 25 april 1982, en dryg månad före Israels angrepp på Sydlibanon, blev en historisk dag i förhållandet Israel-Egypten: Sinaihalvön kom åter under

egyptiskt herravälde – och den sista delen av fredsavtalets ordalydelse var uppfyllt från israelernas sida. Tillbaka-dragandet skedde inte utan dramatik, och israelisk militär blev tvingad till handgripligheter mot sina egna landsmän från bosättningen Yamit, och till att med våld föra dem tillbaka till hemlandet, då de 2000 sista inbyggarna i Yamit hade hotat med kollektivt självmord. Då evakueringen var genomförd, blev den 10 år gamla staden jämnad med marken. Israeliska bulldosers raserade alla byggnader och lät ruinhögarna ligga kvar. Det utspann sig våldsamma glädjescener på den egyptiska sidan då den egyptiska flaggan gick i topp på återvunnet territorium.

Intifadan

Den 8 december 1987 skedde en trafikolycka på Gazaremsan. En kollision mellan en israelisk lastbil och ett annat fordon resulterade i att fyra lokala inbyggare miste livet. Inbyggarna ansåg olyckan planlagd, med syfte att ta livet av palestinerna, och rykten om den påstådda ondskefulla handlingen spred sig raskt. Nästa dag hade hatets eld satt fyr på Gazaremsan och Västbanken, där 21 års frustration under israeliskt herradöme fick fritt utlopp bland palestina-araberna: Upproret – eller, på arabiska, "intifadan" hade börjat.

Demonstrationer, stenkastning och brandbomber möttes av gummikulor och tårgas. Israels internationella position fick en allvarlig knäck då de israeliska motatackerna blev utkablade över hela världen via radio och TV. Intifadan var ingen tillfällig nyck, och palestinsk ungdom fortsatte med sina stenkastande protester månad efter månad – månader som snart blev till år.

En palestinsk stat

Den 19 februari 1986 tillkännagav kung Hussein dramatiskt att Jordan ensidigt hade avbrutit den politiska samordningen med PLO. Relationer som successivt hade byggts upp efter "Svarta September" 1970.

Då intifadan tilltog på Västbanken och i Gaza december 1987, förstod Hussein att upproret kunde erbjuda politiska problem, och i juli 1988 klippte han alla administrativa och finansiella band med Västbanken och avskaffade det jordanska medborgarskapet för Västbankens inbyggare. En ny jordansk vallag avskaffade samtidigt alla Västbankens 50 mandat i det jordanska representanthuset. PLO, som hade tappat politisk terräng efter utvisningen från Libanon, kastade sig begärligt över den palestinska intifadan.

Det palestinska nationalrådet, PNC, palestinernas "nationalförsamling i ex-

il", och PLO:s högsta organ, återtog den 15 november 1988 sitt historiska "dubbelbeslut": Proklamationen av en egen palestinsk stat på de israelockuperade områdena, och godkännandet av FN:s säkerhetsråds resolution 242, som innebär ett erkännande av Israels

minister Baker. USA höll tillbaka lånegarantier på 10 miljarder dollar för Israel, som bl. a. skulle vara med och säkra integrering av judiska immigranter från tidigare Sovjetunionen med ett gigantiskt bosättningsprogram.

Amerikanerna knöt nu lånegarantier-

Intifadan. Från dom första kamperna 1987. Demonstrationer, stenkastning och brandbomber blev mött av gummikulor och tårgas.

rätt till att existera som en egen självständig stat. PLO kom åter till "förhandlingsposition", och beslutet blev strax efterföljt av s.k. "substantiella samtal" med USA på ambassadornivå – efter en uppklarande runda av Arafat i FN:s Huvudförsamling. PLO:s "grundlag", The Palestinian National Convent, från 1964, utgjorde ett formellt hinder för vidare dialog, och den 2 maj 1989 förklarade Yasser Arafat att PLO:s charter som kräver tillintetgörande av staten Israel var "föråldrat".

Madridkonferensen

Fredsförhandlingarna tog ett brått slut år 1990. Den 2 augusti angrep Saddam Hussein och irakerna Kuwait – och fick brett stöd från Jordanien och PLO. Hussein hade också vidare planer än en annektering av grannlandet, och dagarna som följde regnade det scudraketer över israeliskt territorium. Israel blev av USA och dess allierade pressat till att inte gå till vedergällningsaktioner. I januari 1991 startade Gulfkriget, som raskt ändade i ett totalt nederlag för Irak – och ett politiskt nederlag för PLO.

Mindre än nio månader efter Gulfkriget samlades likväl Israel, palestinerna och arabstaterna till förhandlingar i Madrid – ett resultat av Bush-administrationens hektiska Mellanöstern-diplomati, ledd av dåvarande utrikes-

na till ett hejdande i utbyggnaden av israeliska bosättningar i de ockuperade områdena. USA kunde inte driva fredsdiplomati och samtidigt finansiera en "utbyggnad av ockuperade områden i strid mot internationell lag". Ett år efter Madridkonferensen gav president Bush likväl efter i lånegarantisaken – trots att det inte blivit någon framgång i fredsprocessen och trots att israelerna inte hade upphört med utbyggnaden av sina bosättningar – det var valår i USA, och Bush' motståndare i valkampen, Clinton, hade redan gett Israel oförbehållsamt och okritiskt stöd.

Fredskonferensen i Madrid med den israeliska och den jordansk/palestinska delegationen.

Fredsavtalet Israel–PLO

I maj 1992 vann Arbetarpartiet valet i Israel, och Yitzhak Rabin blev landets statsminister efter löften om att inom ett år komma fram till ett avtal om självstyre för palestinierna. Den 29 augusti 1993 kungjorde Israel och PLO att de, genom hemliga förhandlingar i Oslo, hade kommit fram till ett avtal om palestinskt självstyre, första omgången på Gazaremsan och i Jeriko, och den 13 september, under applåder från 3000 inbjudna gäster samlade utanför Vita huset, tryckte för första gången Israels statsminister Rabin och PLO-ledaren Arafat varandras händer, efter det att fredsavtalet var undertecknat – ett avtal bekräftat av USA:s president Clinton – liksom hans föregångare Carter hade gjort det 14 år tidigare under avtalet mellan Israel och Egypten.

Det s.k. "Osloavtalet" har som huvudsakligt mål ett ökat palestinskt självstyre, direkta och fria val bland hela befolkningen i de självstyrande områdena, egen palestinsk polisstyrka och totalt tillbakadragande av israeliska trupper från Gaza och Jerikoområdet. Den sista punkten är för övrigt redan historia, eftersom de sista israeliska soldaterna lämnade området den 18 maj 1994, efter en ceremoni där israeliska och palestinska representanter hade undertecknat dokumenten som överförde kontrollen i området till palestinierna.

Osloavtalet öppnar vidare för en mera permanent lösning där man inom 3 år ska ta upp Jerusalemfrågan – och problematiken runt bosättningar och framtida gränser. Återförhandlingar och ändringar i avtalstexten har, sedan fredsavtalet blev undertecknat i Washington, i större eller mindre grad varit dagligt stoff i nyhetsmedierna.

Fredsavtalet Israel–Jordanien

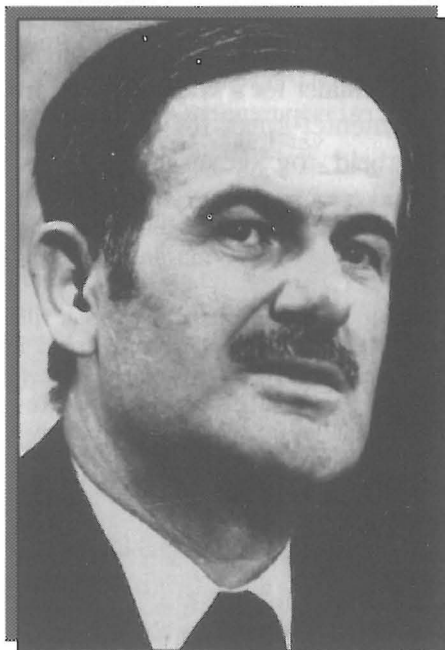
Madridkonferensen 1991 öppnade också för jordansk–israeliska diskussioner. Knappt två år senare, den 14 september 1993, undertecknade de två länderna en "gemensam agenda" för fortsatta fredssträvanden, i det amerikanska utrikesdepartementet där USA:s utrikesminister Warren Christopher var värd. Kung Hussein av Jordanien mötte motstånd för fredssträvandena på hemmaplan. Motståndarna var Den Islamiska Aktionsfronten, en undergrupp av Muslimskt broderskap.

Under det första flerpartivalet i Jordanien på 37 år, november 1993, blev Aktionsfronten däremot valets stora förlorare och fick bara 16 av 80 representanter i Underhuset – ett klart mindretal i förhållande till "kungens män". Kung Hussein fick därmed ännu

friare politiska tyglar.

Den 25 juli 1994 begravde Israels statsminister Yitzhak Rabin och Jordaniens kung Hussein formellt stridsyxan och växlade handslag på planen vid Vita huset. Washingtonförklaringen de två statsledarna undertecknade hade en text som förpliktade de två ländernas regeringar till fortsatta samtal för att skapa en varaktig fred. Dokumentet öppnade för ett ekonomiskt samarbete – och jordanska banker öppnade en kort tid därefter sina första filialer på Västbanken.

Den 26 oktober 1994 var världens ögon riktade mot Akaba, där Israel och Jordanien undertecknade ett fredsavtal som satte punkt för 46 års fiendskap mellan de två länderna. Fredsavtalet fastslog att Jordanien får tillbaka 330 kvadratkilometer landområde som

Hafez el Assad-
Syriens president sedan 1971.

togs av israelerna 1967. Israel gick vidare med på att ge Jordanien 50 miljoner kubikmeter vatten årligen, och löfte om att delta i byggande av vattenprojekt som ska ge Jordanien ytterligare 100 miljoner kubikmeter vatten. Israel förpliktade sig också till att erkänna Jordaniens s.k. historiska roll som förvaltare av heliga muslimska städer i Jerusalem. Den 10 december 1994, samma dag som Yasser Arafat, Yitzhak Rabin och Shimon Peres mottog Nobels fredspris i Oslo, placerade kung Hussein den första jordanske ambassadören i Tel Aviv.

Fred till salu

Syrien är det arabiska grannland som allt ifrån staten Israels upprättande har varit mest oförsonligt. Tills nyligen har exempelvis syriska tidningar inte velat

använda namnet Israel om sin granne i sydväst. Också i Damaskus blåser det numera mildare vindar och israeliska observatörer utesluter inte ett snart ömsesidigt erkännande av de två staterna. Problemet är Golanhöjden Israel ockuperade under sexdagarskriget 1967, och formellt annekterade vid årsskiftet 1980–81.

Golan är strategiskt viktigt, och är idag starkt militärt befäst från israelisk sida. Omkring 12.000 israeler bor idag på Golanhöjden. Också Syrien står under stark politisk press. Då presidenterna Assad och Clinton möttes för första gången i Genève, den 16 januari 1994, var ett möjligt fredsavtal med Israel en fråga av högsta prioritet.

Assads högsta önskan är att, fortast möjligt, bli struket från den amerikanska listan över terroriststater. Detta kommer att ge Syrien tillgång till amerikanska investeringar, lån, lånegarantier och möjliga biståndsmedel. Samtidigt kan en amerikansk omvärdering av Syrien bli en dörröppning för kapitaltillflöde på flera hundra miljoner dollar från EU-länder i form av samhandel och investeringar – något den hårt trängda syriska ekonomin i högsta grad behöver. Israel å sin sida har gjort klart för Syrien att militär press på Hizbollahgerillan i Sydlibanon, liksom att Israels nordliga gräns kan säkras, öppnar för förhandlingar om israelisk tillbakadragning från Golan över en 3–5-årsperiod. "Fred" har blivit en viktig handelsvara i Mellanöstern.

Nya hållningar

De israeliska avtalen med PLO och Jordanien har tillsynes skapat en fundamental förändring i arabiska hållningar till Israel. Alltifrån Balfour-deklarationen 1917, har en samlad arabvärld avvisat principen om en judisk stat i regionen. På arabisk sida har man nu de facto erkänt Israels existensberättigande. Frågan om den vidare fredsprocessen är följaktligen idag inte om Israel har existensberättigande, men inom vilka gränser och under vilka politiska betingelser den judiska staten ska existera.

Den nya arabiska hållningen och tillmötesgåendet har skapat osäkerhet och splittring i Israel. Även med önskan om en varaktig fred känner många det som om regeringen spelar häsard med historien. Politiskt är Israel splittat i två när det gäller synen på fredsprocessen som upplevs djupt traumatisk både för anhängare och för motståndare. Känslan sitter djupt, så djupt att det nästan inte är möjligt för andra att förstå vad det kostar av känslor att uppges den del av landet som vunnits med blod.

Det har varit litet i Rabins politiska och militära karriär som har pekat i den riktning han nu valt. Som fältofficer i självständighetskriget 1948, där

Förnyelse

av Larz Gustafsson

I Midnattsropet nr 1-2 1980, skrev Arne Imsen bl a följande: *"Det finns maranatavänner som är fixerade vid 60-talet och längtar tillbaka till vad de kallar för frigörelse, utan att riktigt veta vad väckelsens yttringar på 60-talet egentligen var ett uttryck för. De förstår nämligen inte det profetiska skeendet. Om man under 60-talet upplevde nödvändigheten av frigörelse, därför att man hade ett för stelbent och monotont gudstjänstliv måste vi göra klart för oss att gudstjänstlivets frigörelse inte utgör hela det kristna livet. Betona de man under 60-talet frigörelsens nödvändighet, så är det i dag absolut nödvändigt att betona ståndaktighetens nödvändighet. Ståndaktigheten är ju ett resultat av den härda de tron. Det är nödvändigt att bevara det man en gång mottagit"*.

För många kristna består det kristna livet av att flacka runt på konferenser och göra upplevelser, upplevelser som senare rinner ut i sanden p.g.a, att det oförnyade sinnet så småningom reser sig upp och börjar ifrågasätta förnyelsen man tagit emot i sin ande.

Missförstå mig inte. Vi skall ha upplevelser. Men det får inte stanna där. Stannar vi där hamnar vi i överandlighet och en klurig variant av gnosticism, där vi negligerar sinnets - dvs själens behov av successiv förnyelse.

Själens är vårt intellekt, vår vilja och vårt känsloliv. Enligt bibeln (Hebr 4:12, 1 Tess 5:23) består vi av ande, SJÄL och kropp.

I Rom 12:2 uppmanar oss Paulus att låta oss förvandlas genom vårt SINES förnyelse. NT-81 säger: *"Låt er förvandlas genom förnyelsen av era TANKAR..."*

Enligt Rom 8:7 (och i överensstämmelse med din och min dagliga erfarenhet) är köttets sinnelag fiendskap mot Gud, ty det är icke Guds lag underdånigt, ty det kan förvisso icke heller vara det (Darbys övers.)

Om köttet får utöva inflytande över

sinnet kommer jag att tänka tankar som strider mot Guds vilja.

I 2 Kor 10:5 talas det om att vi skall riva ned (Darby) tankebyggnader som reser sig upp mot kunskapen om Gud. Hur gör vi detta? Genom att vi tillgodogör oss Guds Ord via läsning, undervisning och predikan. När vi fyller oss med Ordet får elden vi fått i vår ande bränsla och vi kan hålla oss brinnande. Emmausvandrarerna upplevde att deras hjärtan blev brinnande då Jesus utlade skrifterna för dem.

Vissa vänner kommer till maranatomötena med felaktiga förväntningar. Jesus frågade en gång, då det gällde Johannes Döparens möten, vad det egentligen var folket kom för att se. Han ville att mötesbesökarna skulle besinna sina motiv. De som förväntar sig en nostalgitripp till 60-talet går besvikna hem från maranatomötena 1995.

Bibeln talar om att djup ropar till djup (Ps 42) Om någon blir vidrörd i sin ande av den helige Ande (vilket jag själv blev i det senaste maranatomötet i Gälve 8/2 i år) så är Guds avsikt att vederbörande skall stå fast och behålla fältet genom att också ta emot Ordet.

Utan Ordet - ingen stabilitet. Allt rinner ut i den lösan sand man byggt på. Ståndaktighet kommer av att man är befäst i Ordet. Detta kan vi utläsa av Jesu agerande då han frestades av satan i öknen.

Apropå skrott och torontoväckelser får vi aldrig glömma, att vi måste bygga på Guds levande Ord, som förbliver, även då det härliga mötet är över.

Jag har en bestämd känsla av att det främsta behovet i svensk kristenhet inte är upplevelser, även om sådana har sin givna tid och plats. Vad vi behöver är sann kunskap om Gud.

Paulus bad för filipperna att deras kärlek skulle mer och mer överflöda av kunskap och förstånd i allt. Så skulle de kunna döma om vad rättast är (något som ju är oerhört viktigt i

denna villfarelsens tid) och att bli rika på rättfärdighetens frukt (det fanns alltså ett samband mellan kunskap och frukt, men vi har ofta spelat ut dem mot varandra, vilket ju är galenskap!) Detta kan vi alltså läsa i Fil 1:9-11.

Aposteln beder en liknande bön för församlingen i Kolosse. Han bad att de skulle bli uppfyllda av kunskap om Guds vilja (alltså inte bara av den helige Ande!) i allt slags andlig vishet och andligt förstånd. Så skulle de kunna föra en vandell som är värdig Herren, Honom i allt till behag, och genom kunskapen om Gud bära frukt och växa till i allt gott verk (Kol 1:9-10)

Paulus uppmanar Timoteus att förbli vid det han lärt och fått visshet om. Han skulle alltså bevara det han mottagit. Han fortsätter med att framhålla följande: *"All skrift som är ingiven av Gud (gudsinandad) är ock nyttig till undervisning, till bestraffning, till upprättelse, till fostran i rättfärdighet, så att en gudsmänniska kan bli fullt färdig, väl skickad till allt gott verk"*. (2 Tim 3:14, 16-17)

Vårt sinne måste komma i samklang med vår pånyttfödda ande. (Shalom betyder just harmoni.) Det är det som är helgelse, och detta kan utslutande ske genom sinnets förnyelse, som är en livslång process. Om själslivets funktioner inte underordnar sig Guds ord kommer sinnet att befinna sig i permanent opposition och på kollisionskurs med vad Gud lagt ned i vår pånyttfödda ande.

Det kristna livet är ingen emotionell egotripp eller ett lättköpt lyckorus. Man kan inte leva på godis. Vissa vill bara ha godis. Predikanten skall vara en entertainer. Det skall gnistra och spraka. Man vill ha Sinatra, inte Maranata. Ett genuint och gediget bibelstudium orkar inte de förslappade andliga matsmältningsorganen med. Man förstår inte att det är genom sitt

FASTH

Ord Gud gör de verkligt stora miraklen. Detta kan inte alltid registreras i vårt känsloliv. Vi är styrda av våra känslor och kräver att allt Gud gör skall kunna registreras känslomässigt. Men djup ropar till djup. Nätter och dagar går och säden skjuter upp och växer i höjden, vi vet inte själva hur. Av sig själv bär jorden frukt, först strå, sedan ax och omsider (tålamod, tålamod...) finns fullbildat vete i axet. (Mark 4:27-28)

Gud verkar i det fördolda, på djupet. 1 Tess 2:13 lovar oss att Guds Ord är verksamt i oss som tror.

Hur mycket den helige Ande kan göra i och genom oss står i direkt proportion till i hur hög grad Guds Ord fått "omprogrammera" vårt tänkande. Vi skall leva av varje Ord som utgår ur Guds mun. (Matt 4:4) Den som inte vill veta av detta kommer att gå från konferens till konferens men aldrig från klarhet till klarhet. Vidare blir han/hon ett lätt byte för det förmenta men ändå livsfarliga lejon som slukar den som låter sig uppslukas.

Det är hög tid att vakna upp ur det svärmiska drömmet och inte glömma profetens utsaga i Dan 11:32 "...men de av folket, som känna sin Gud, skola stå fast och hålla ut".

Johannes skriver i Uppenbarelseboken 13:18 med hänsyftning på den yttersta tiden och det eskatologiska skeendet: **"Här gäller det att vara vis; den som har förstånd han räknar ut betydelsen av vilddjurets tal..."**

Låt oss alltså söka kunskap om Gud genom hans Ord istället för att jaga upplevelser. Hosea utbrast: **"Det är förbi med mitt folk, därför att det ej får någon kunskap"**. (Hos 4:6)

Skall vi leva i kontinuerlig förnyelse och få profetisk klarsyn, orientering och ståndaktighet, vill det till att vi umgås med Ordet och håller fast vid apostlarnas undervisning. Eljest får vi aldrig uppleva den frigörelse vi så hett åstundar. Det är SANNINGEN som gör oss fria! (Joh 8:31-32)

av Gösta Karlsson

Artikelförfattaren, för många, väl känd för sina bibelstudier över tidstecknen och utvecklingen i Europa och mellanöstern. På sommarkonferensen får vi ytterligare tillfällen att ta del av hans väckande undervisning.

Just den här Israel-resan kom att dröja kvar i mitt minne länge. En del sanningar gick på ett alldeles särskilt sätt upp för mitt inre. Genom förhållanden som jag själv inte kunde råda över så slogs två grupper ihop och vi blev ganska många. Jag blev reseledare för vänner med stark dragning åt det katolska, men även av baptister, pingstvännar och någon frälsningssoldat. Har aldrig tidigare i praktisk tillämpning sett faran av en teologisk tes i sådan framtoning som nu. Vad är det jag åsyftar? Jo, jag tänker på den stora faran, den som just är vår tids stora olycka i kristenheten. Jag menar den allt överskuggande risken, att upphöja traditionen till likställighet med bibeln!!!

För mig står det klart att vi går tider i möte av den kalibern, att endast den fundamentalistiskt troende, dvs den bibel-troende kommer igenom. "...men du har tagit vara på mitt ord..." Upp 3:8. Läs också Upp 3:10. Den som tar vara på Guds ord, den tar också Gud vara på i prövningens stund.

I Israel finns det gott om platser, vilka traditionen utpekar som autentiska bibliska platser. Ofta två eller flera av samma slag. Det finns t ex ett Golgata innanför muren och ett utanför. (Sentida forskning klargör, att "Gordons Golgata" utanför muren är det rätta.) Men tyvärr gör man traditionen

BIBELN - inte Traditionen

till urkund, men är det inte liktydigt med urkunds-förfalskning? Att katolikerna sysslar med dessa ting det vet vi, men vad som förvånar är, att kristna, frireligiösa gemenskaper gör likadant. Inte då i första hand beträffande platser, men vad värre är .. med Ordet.

Under hela min predikogärning har jag framhållit lärans vikt och betydelse. Det är inte oväsentligt vad vi tror eller vad vi tror på! Vi håller inte på med helgondyrkan, men frågan är om inte det vi sysslar med är lika farligt. Jag skall inte här och nu ta upp vår tids idoldyrkan inom kristenheten, den är också en styggelse inför Gud. Men att ifrågasätta Gudsordet är en trolldomssynd. "Skulle då Gud hava sagt...?"

Käre medvandrare i tiden; endast vad den evige har sagt håller i liv och död. Talar Ordet om nyföddelse, ja, då måste alltså en människa bli född på nytt, bli frälst. (Både den hebr. och de grekiska grundtexterna använder det ordet). Står det andedop, ja, då får man inte ge sig till ro förrän man blir döpt i den helige Ande. (Ej att förväxla med att vi får Anden då vi blir frälsta. Då kommer Anden in i oss, men i det senare fallet blir vi döpta i Anden. Dvs vi är och förblir i Anden). Här är det lämpligt att tala om vandrigen i anden dvs gå i av Gud förutberedda gärningar.

Bibeln är rättesnöret. "Skrifternas tröst, o vilka flöden, talet om korset kraften ej mist..." Åter till Ordet! Det är nåd ifrån Herren att han gett oss sitt ord. Nu får vi läsa så mycket vi vill. Ingen har tagit våra biblar ifrån oss. Min vän, läs och tro. Inget kan jämföras med bibeln.

Här vore intressant att fortsätta och berätta om de många översättningarna. Om falska grundtexter och dito översättningar. Men det får bli en annan gång. Guds Ord - bibeln, inte traditionen..

ET

ETT FUNKERANDE FÖRSAMLINGSLIV

Vi läser i Apg 1 om Jesu himmelfärd och händelserna kring den. Jesu lärjungar fick inte göra sällskap med honom till himlen, utan de skulle stanna kvar på jorden. De gick alltså in i en ny epok, med ny vision och en helt ny uppenbarelse om det framtiden skulle bära i sitt sköte. De fick en ställföreträdande funktion, som kunde förverkligas uteslutande genom uppfyllelsen av den helige Ande.

Det är angeläget att betona det, för historien bär vittnesbörd om väldiga svårigheter att förbli i detta. Så oerhört många ting kom att påverka deras sinnen, så att de ägnade sig åt sådant som inte bara är oväsentligt, utan direkt skadligt för församlingarna. Influenser från det gamla, från samtiden och från det egna inre, allt bidrog till att de hamnade utanför Guds avsikt. De avsöndrade sig från sitt eget ursprung och resultatet har uppenbarats sig i historien. Vi har fått institutioner, som står som oerhörda vittnesbörd om djupt avfall. Utvecklingen har urartat dithän, att vi idag har miljontals individer, som bekänner sig som kristna, utan att de vet någonting om Herren Jesus Kristus. De är människor, som är inskrivna i olika matriklar, men som definitivt saknar förstahandskunskapen om Jesus. Det är en kuslig verklighet!

–När han då var tillsammans med dem; bjöd han dem och sade: Läm-

Bibelstudium av Arne Imsen

Vi har en tendens att bli upptagna med det som är bra, och så tappar vi bort det som är bäst? Vi ägnar oss åt sådant som är viktigt och tappar det som är viktigast. Vi satsar, tid, kapacitet och resurser på det som är gott, och vi måste åter och åter konstatera vårt stora misstag, vi engageras i ting, som egentligen skulle ha en underordnad plats.

nen icke Jerusalem, utan förbiden där, vad Fadern har utlovat, det, varom I haven hört av mig. Ty Johannes döpte med vatten, men få dagar härfter skolen I bliva döpta i helig ande. (Apg 1:4–5)

Den sista meningen hade lärjungarna uppenbarligen inte fattat. I varje fall hade den inte hunnit sätta någon som helst prägel på deras handlingssätt. Framförallt hade den inte påverkat deras synsätt, med avseende på sig själva, sin uppgift och framtid. Det var alltså ett ord, uttalat av Jesus, som inte hade nått fram.

På det här stadiet hade lärjungarna helt och hållet missuppfattat frälsningsverket. "Herre, skall du nu i denna tid upprätta riket igen åt Israel?" De var fastlåsta i en tradition, och de hade aldrig förstått innebörden av Jesu missionsbefallning. De förmådde inte tillgodogöra sig universaliteten av frälsningen.

De hade inga förutsättningar heller att fatta det. De måste göra en helt ny erfarenhet, som kunde spränga alla de gränser, som de var fastlåsta vid. Vi kan se hur Petrus får en lektion i mission. Guds plan. Den lektionen ledde till att han fick nyckeln till en helt ny värld. Han fick detta uppdrag, och kom att upptäcka på ett förunderligt sätt, att han inte hade förstått det Gud egentligen avsett. Den undervisning himmelen bestod honom med, reducerade honom till rätta proportioner. Sanningen, att hela världen inklu-

deras i Jesu frälsningsplan, måste ha varit oerhört förkrossande! Du ska inte förklara för orent, det jag har förklarat för rent!" Det var en ny signal och det fick naturligtvis en kolossal genomslagskraft i hans liv, senare också i hans verksamhet.

I den här texten, informeras vi om hur lärjungarna agerade efter korset och uppståndelsen. De var, trots det de varit med om, ganska desorienterade. Det innebar inte att de var utan vision, utan att de kände sig oförmögna att kunna föra verket vidare. Förvisso hade de visioner och planer, som kommit att ta överhanden om de inte korrigerats av Jesus.

Hela händelseutvecklingen var så laddad, med avseende på deras personliga förhållanden, förhållandet till Herren Jesus Kristus och även genom de störda och brutna relationerna till sitt eget folk. Att identifiera sig med Jesus, det var ju trots allt ohyggligt! Även om man försökte bevara sin anonymitet, så var det trots allt en oerhörd upplevelse, som måste ha skakat hela deras tillvaro. Vad skulle de här människorna kunna göra för att rehabilitera sig inför det folk, som på ett så föraktfullt sätt demonstrerade sitt hat till Jesus?

De kände naturligtvis en styrka i det faktum, att de nu förfogade över tidens mest sensationella budskap. Att i Jerusalem proklamera att den man, som korsfästes några dagar tidigare, nu var uppstånden, det var ju enormt! De är absolut övertygade, verkligen berusade av detta, som de varit med om! Han är uppstånden! Det är ganska självklart att de kopplar den händelsen till sin egen nations framtid. För detta folk var det synnerligen angeläget att återerövra sina förlorade positioner. De tänkte sig att tiden nu var inne att kasta ockupanten i havet, att Israel skulle få sin egen konung, en som folket kunde ta emot och insätta på Davids tron. De tänkte på sina egna positioner, vem är det som inte tänker på det? Vad ska jag bli och hur går det med min framtid?

Är det inte så, att vi har en tendens att bli upptagna med det som är bra, och så tappar vi bort det som är bäst? Vi ägnar oss åt sådant som är viktigt och tappar det som är viktigast. Vad är det som gör att det blir så svårt och problematiskt? Nog är det väl att vi lägger betoningen på fel punkt. Vi

satsar, tid, kapacitet och resurser på det som är gott, och vi måste åter och åter konstatera vårt stora misstag, vi engageras i ting, som egentligen skulle ha en underordnad plats. "Söken först Guds rike och hans rättfärdighet..." Till detta nickar vi bifall. Men frågan är; hur kommer detta att praktiseras och tillämpas? Vi kan bara konstatera hur svårt det är för oss att bli intagna av det som har avgörande betydelse för vår framtid. Vår uppmärksamhet

"Lärjungarna hade visioner och planer som kommit att ta överhanden om de inte korrigerats av Jesus."

måste
te centre-

ras till honom!

Är det inte så att i den religiösa verksamheten kommer Jesus åter och åter på avstånd? Det hörs ju i sångerna, i bönerna och i vittnesbördet; Jesus har tonat bort. Evighetens betydelse, ja, himlens verklighet förbleknar och in i bilden seglar de jordiska bekymren. De kommer alltmer att sluka all vår tid. Vi orkar knappt bedja och hemlandssångerna förlorar sin klang. Det sker just för att vi blir upptagna med andra ting. Det kan vara mycket viktiga frågor, församlings- verksamhets- och predikantfrågor, detta kan vi hålla på med,

"Ett vittne har en enda uppgift - att tala om vad hon sett och hört."

till

dess vi

helt förlorat Jesus ur blickfältet.

Viktigt för oss, det är vad som är viktigt för lärjungarna, att få blicken riktad åt rätt håll och bli upptagen med det som är väsentligt för livet.

Skall du nu i denna tid upprätta riket åt Israel? Det var sannerligen ingen oväsentlig fråga! Världen är fylld av teologer, heltidsengagerade och heltidsbetalda, förkunnare och kristna bekännare av alla slag, men vi kan

konstatera att det är sällsynt att möta ett vittne.

Brist på vittnen

Vad är det för skillnad på ett vittne och en kristen i allmänhet? Ett vittne har en enda uppgift, att tala om vad han har sett och hört, men många kristna saknar personliga och färskas upplevelser. Det är en fattigdom, som medfört att vi fått jättelika apparater för evangelisation och mission. Vi tror på propaganda och reklam och satsar vår kapacitet, i varje fall våra pengar för att, som vi säger, nå fram till människorna. Det säger oss att det är brist på vittnen. Detta blir ett sätt att konkurrera med all annan propaganda, för att på det sättet få människornas uppmärksamhet. Det är ett stort misstag. Det är inte tekniken, som kommer att vara det avgörande, även om det har sin betydelse. Det som är helt avgörande för evangelii segertåg, det är vittnesbördet. Bibeln går så långt att detta vittnesbörd, tom kan komplettera och även stundom ersätta Skriften, då vittnesbördet blir ett brev, känt och läst av alla.

Människor, som säger sig vara kristna, men är upptagna med allt möjligt, och lever långt borta från det centrum, som vi är kallade att leva i, kommer aldrig in i den himmelska världens härlighet, för att bli ett åter-sken av den.

Folk hör våra klagomål, vi delger dem vår avund, hur vi värderar eller nedvärderar eller rentav kränker våra medmänniskor. Tom våra vittnen kan vi attackera och på det sättet smuts-kasta. Vi är fenomenala att demonstrera vår inre tomhet. Vi har naturligtvis våra ideal, vi tänker kanske en och annan gång på dem, men det är helt uppenbart att de har ingen större betydelse i våra liv.

Men nu var det faktiskt inte destruktionslärjungarna hängav sig åt. De hade kommit ett steg på vägen och fått ögonen öppnade för Herrens

möjligheter. Det första

vi måste komma underfund om, är vem Jesus är. Då kan vi gå med frågorna till honom och få svar, ty då kommer vi att på ett helt avgörande sätt nalkas centrum.

I texten råder ett förpingstligt tillstånd och frågorna är helt begripliga. Det fanns en djup längtan efter upprättelse – nationell upprättelse. Den var förvisso befogad, men det gäller att komma rätt i tiden. Vi skulle kunna säga så här: Vi vet vad Gud vill i morgon, vi vet vad Gud vill i framtiden.

den, men frågan är: Vad vill Gud idag? Är du sysselsatt med det som är väsentligt, är du Kristuscentrerad i din inre värld, tankevärld och känslövärld?

Du kan ju ägna dig åt teologi, eller något så intressant och spännande som eskatologi. Det är inte värdelöst att kunna uttyda profetior. Det har sin stora betydelse, men det finns någonting som är viktigare, och det är att bli uppfylld av den helige Ande. Att livet inriktas så, att Jesus får använda dig som sitt vittne.

I 1 Kor är det frågan om att komma rätt beträffande Andens gåvor och deras rätta bruk. Där möter vi ett problem. En överbetoning av vissa förhållanden, innebär att det som kanske är viktigare ställs åt sidan. Därför måste det till korrigering. Men en sak är säker, det är ett oerhört flöde av kraft och liv, som vill fylla församlingen och göra den funktionsduglig. I Korint fanns även lärofrågor och relationsfrågor, det var problem som hade med andevärlden att göra och som de måste komma tillrätta med. Då aposteln ville ge dem en mönsterbild för ett nytestamentligt församlingsliv och gudstjänstliv, då säger han något som vi alltmör sällan hör, som om det skulle ha förlorat sin betydelse. Vi glider undan och söker lösningar som är mindre uppförande.

–Faren efter kärleken, men varen ock ivriga att undfa de andliga gåvorna, framförallt profetians gåva.

Det är alltså frågan om en speciell kvalitet av aktivitet, ett engagemang. Det är sannerligen mycket vi far efter, så mycket vi vill ha tag i och veta. Men här är det återigen fråga om att prioritera det som är nödvändigt.

Och vad är nödvändigast i gemenskapen? Jo, det är ju kärleken som ett sammanhållande kitt. Finns inte det, kommer allt att störta samman. Vi känner till att kärleken har en oerhörd makt, men saknas denna kärlek, kommer församlingen att bli livsfarlig för ens andliga liv. Paulus säger att fruktansvärda faror finns, där människor, som låter sig styras av köttet kommer tillsammans. Detta block utgör en ohygglig fiendskap mot Andens värld. Dessa köttsliga människor säger aposteln, är de som vandrar på "vanligt människosätt". De kännetecknas av barnsligheter. Det typiska är att de är barnsliga och tillståndet präglas av avund och kiv.

Förutsättningarna för allt sunt andligt liv, för allt församlingsliv, är att var och en särskilt söker en riktpunkt, och blir upptagen av strävan att nå fram till det målet. Då det gäller iveren på den punkten finns mycket att önska. Det står inte "ta emot", det står "faren efter"! Det är aldrig frågan om en passiv roll, ett passivt mottagande, det är frågan om ett aktivt sö-

"Vi vet vad Gud vill i framtiden, men frågan är: Vad vill Gud idag?"

kande, en inriktning.

"Faren efter kärleken..." Här har vi en rikedom, som är alldeles oerhörd, men jag undrar på vad sätt detta förmår att attrahera oss? Det är ju något som står till vårt förfogande, men om nu inte iveren till detta finns, vad ska man då ta sig till? Verksamheten upphör ju inte, den fortsätter, men på vad sätt? Leder den fram till liv – eller död? Jesus sa till sina lärjungar: "Stannen kvar i Jerusalem". Orden har ett direkt samband med deras iver, de ville nå fram till något som de fann mycket angeläget. Men de måste korri-

"Man kan inte skilja missionen från församlingsgemenskapen."

geras och få sina ögon riktade på det närmast liggande, och det var inte Israels nationella och politiska upprättelse. Det var missionen och den kan man inte skilja från församlingsgemenskapen, eftersom den är ett utflöde av ett rikt andeliv.

För att missionen överhuvudtaget ska kunna fungera måste formen vara i överensstämmelse med själva innehållet. När vi talar om församlingen, har vi så många ideér, att det istället för ett inneboende liv, blir långtgående

de och tråkiga diskussioner. Men när Jesus talar om församlingen, då talar han om husförsamlingen och det är där det sker, i övre salen. Senare är det hemma hos någon här och hemma hos någon där, av olika praktiska orsaker kom samlingspunkten att bli hemma i husen. Det var ingen mångtusenhövdad skara, utan det var ett mindre antal, där var och en behövdes och kunde fungera.

Det var så viktigt att var och en kom i funktion, att var och en förstod att här är ingen överflödig. Var och en hade en nyckelfunktion och det var oerhört viktigt för missionen.

Vi måste få den rätta synen på de här tingen, så vi förstår att församlingen inte har råd med kverulanter.

Den har inte heller råd att ha sysslolösa, kritiker eller likgiltiga. Var och en är, för sin egen frälsnings skull, och för missionens skull, helt beroende av varandra, på samma sätt som handen är beroende av armen.

Tungotal eller förtal

Församlingen behöver människor som förstår betydelsen av att bli uppfylld av Anden, så att församlingen blir uppbyggd och inte nerriven. Bibeln talar om tungotal, men vi hänger oss åt förtal, där har du problemet. Vi skulle tala i tungor och prisa Gud, men istället ägnar vi oss åt destruktiva krafter och blir språkrör för en värld, vars stora mål är att till varje pris uttradera allt andligt liv. Församlingen har inte råd med människor, som bara kommer på ett eller annat möte och ger sin tribut i form av ett eller annat offer. Det blir lik i lasten. Församlingen måste ha människor, som är inriktade, har fått sina impulser ur Ordet och som upptäckt löften. Människor, som förstår att det skrivna Ordet måste bli det uppfyllda Ordet. Församlingen måste ha människor som inte har grodperspektiv i tillvaron, utan har himlen framför sig och Kristus levande och verklig, dvs som segerherre över allt.

Eskatologin är ju fascinerande, och den har fångslat människor under alla årtusenden. Man har läst bibeln och ställt frågor, för att få veta hur det ska gå med mänskligheten.

I Tess 2:2 ser vi vad som sker, då man blir fångad av, i och för sig, intressanta och helt normala frågor – upptagna på ett felaktigt sätt.

–I fråga om vår Herres, Jesu Kristi tillkommelse och huru vi skola församlas till honom, bedja vi eder, käre

bröder, att I icke – vare sig genom någon "andeingivelse" eller på grund av något ord eller något brev, som förmenas komma från oss – så hastigt låten eder bringas ur fattningen och förloren besinningen, som om Herrens dag redan stode för dörren. (2 Tess 2:2)

Andeingivelser och änglasyster – det är sådant som attraherar. Människor blir upptagna av det, förälskar sig i det, så till den milda grad att de blir helt onyktra och otillgängliga för den sunda läran.

Frågan som lärjungarna ställde: "skall du nu i denna tid åter upprätta Israel?" skapade den här märkliga inriktningen. De höll på att förlora besinningen, totalt uppslukade av en onykterhet som gränsade till sanslöshet.

Vad är det vi sysslar med? Uppenbarligen talar vi ofta om de angelägenheter som hör Herrens dag till. Många av dessa ting är intressanta och sannerligen inte värdelösa, men de kommer i fel ordning. Det är bra att vara hemmastadd i profetiorna, att känna till de olika epokerna i frälsningshistorien, men det får inte innebära passivitet med avseende på de ting man först borde ägna sig åt.

Att rätt syssla med Herrens dag, är att fara efter kärlek och vara ivrig att undå andliga gåvor. Hur ska sanningen om Jesu tillkommelse bli levande, utan att den uppblandas med andra frågor, som också hör framtiden till? Det väsentliga är att vi får kraft att bli Herrens vittnen i denna tid. Inte bara tillfälligt inspirerade, men nå fram till det som vi läser om i 1 Kor 14. Det är frågan om att kunna utföra det uppdrag som anförtrots församlingen, inte bli passiviserade, och inte heller sysselsatta med felaktiga ting. Det helt övergripande är att bli beklädd med kraft ifrån höjden.

– Detta gäller ock för eder; när I ären ivriga att undfå andliga gåvor, så må eder strävan efter att dessa hos eder skola överflöda, hava församlingens uppbyggelse till mål. (1 Kor 14:2)

Den här texten talar om människor, som är ivriga att söka. Deras mål var inte vissa livsyttningar, utan man ville ha det överflöd som har församlingens uppbyggelse till mål. För att dramatisera det, skulle man kunna säga att församlingsledningen och de äldstes uppgifter, var att skapa ordning i gudstjänsterna, den ordning som måste upprätthållas för att gudstjän-

ten skulle bli som mönsterbilden föreskrev. Några måste tystas ner och andra uppmuntras. Det var ett oerhört tryck och man stod i kö för att komma till. De hade inte de hjälpmedel som vi menar är nödvändiga, men de hade "nycklar". De talade om att bedja med förståndet – att bedja i Anden. Vissa hemligheter var helt klara för dem, att det krävdes förberedelse och inriktning för att bli en livskanal som flödade friskt.

Predikanten säger: "Tacka Jesus!" Han säger det fem gånger och måste truga för att någon ska stå upp och lova Gud! Det är ju ett hot mot det andliga livet. "Öppna din mun och jag ska ifylla dig". Man måste

ta ett steg
i tro

**"En livslag i församlingen
är: -Vi är lemmar,
varandra till tjänst."**

till
Gud, för att
övervinna sig själv, inte minst. Om någon börjar lova Gud, drar det med sig andra och snart är hela församlingen i Anden och blir en andlig maktfaktor.

Här finns en stor brist. Vi talar om undervisningens nödvändighet, och visst är det sant. Ursäktat att jag säger det, men jag har suttit i konferenser, år efter år, och undervisat, och jag frågar mig: "Gode Gud, var är resultatet av alla dessa ord, alla

dessa
bibel-
studier?"

Man tog
emot Ordet, men
smälte det inte, man hörde
men gjorde inte. Det är då lätt att
komma i ett mönster av vanmakt.

Guds församling kan inte fungera om den inte hel och hållen kommer in i livslagen, som uttryckes så här: "Vi är lemmar, varandra till tjänst".

Har du insett din betydelse för andra?

**"Gud vill att våra
sammankomster ska bli
glädjehögtider - inte falsk
upphaussad - men sann
glädje."**

Hur du kan öppna och stänga och hur du kan skada. Du kan påverka människors sinnen så de blir skeptiska eller direkt fientliga. Jag tror att Gud vill något alldeles särskilt underbart och enastående i varje människas liv. Det här måste centreras på ett sådant sätt att Kristi församling kan förkroppsliga honom, också med tanke på hans tillbedjan och hans umgänge med Fadern. Jag tror att församlingen är en maktfaktor i tiden, och att individen har fått en myndighet, given av Gud genom den helige Andes smörjelse. Där finns de gåvor som kan bli församlingen till uppbyggelse.

Det står: "Utsläcken icke Anden" och "låten eder uppfyllas av".

Vi kan släcka och vi kan bli uppfyllda av, det är du och jag som själva bestämmer hur vi ska agera. Vi kan utsläcka Anden, aktivt eller passivt, men det blir samma resultat, nämligen vanmakt eller fientlighet. Vi kan också komma dithän att vi föraktar profetiskt tal. Vad är det då som sker? Det var en tid i Israel när profetsyner var sällsynta. Bibeln säger också att "där profetia saknas, där blir folket tygellöst".

Tygellöshet är ett resultat av brist på Andens uppenbarelse. Jag talar inte om moral, utan om Andens liv, gåvor och frukt.

Vet du vad det står om Herren Jesus Kristus? Han är sann människa! Men han är också sann Gud. I honom föränsar sig allt det vi ska vara och allt det vi ska bli. Han är vårt liv och han representerar vår framtid på ett alldeles särskilt sätt, det vill säga i allt som kan nämnas både i den här tiden och den kommande. Allt har sin sammanfattning i honom.

Hans härlighet, hans makt, hans
skönhet, hans kraft,
hans tålmod,
hans uthållig-
het och
hans oer-
hörda
saktmod
– allt det-
ta ska fin-
nas i för-
samlingen,
inte som ut-
ställningsfö-
mål, men som frukt
och som ett konkret resul-
tat av den enskildes inneboende över-
flödsliv.

Anden och bruden säger "Kom". Det är inte väckelse genom hungersnöd eller jordbävning, det är Andens inneboende vittnesbörd: "Maranata"!

Det finns inga möjligheter att lämna Maranata. Det är livsödet, nej, det är fortsättning på sidan 28

Jag visste att i bibeln fanns sanningen!

Min väg till Gud har kanske inte varit så svår, och mitt livs historia kanske inte intressant för andra människor.

Jag har aldrig varit ateist, även om jag är född och uppvuxen i ett icke-kristet hem. Min far, som f.d. kommunist, har alltid sagt att det inte finns någon Gud; mamma har haft den motsatta uppfattningen. I vår familj fanns det ingen bibel och om Jesus Kristus talades det aldrig.

Ingen lärde mig någonsin att tro, men tron fanns i mig. Jag visste att det fanns ingenting mäktigare än Gud, och att det är han som verkligen hjälper. Och medan jag var barn vände jag mig ofta till honom för hjälp. Jag frågade just som ett barn, med förtroende och uppriktighet. Men när Gud löste problemen, så tackade jag inte alltid honom för det.

Första gången jag läste bibeln var jag femton år, det var mamma som

gav den åt mig. Jag förstod naturligtvis inte mycket av det, men jag visste, att denna bok var en ovanlig bok, och att bara i den fanns sanningen.

Den helige Ande verkade i mig redan då, och undervisade mig, även fast jag inte visste någonting om honom.

När jag började besöka församlingen, så började en stadig förändring i mitt liv. Min syn och mitt förhållande till människor förändrades. Herren

lät mig få känna på min synd, min ofullkomlighet och absoluta hjälplös-

het inför Honom och omvändelsens ögonblick kom.

Även om den inre kampen mellan ande och kött pågår i denna stund, så vet jag, vem som ger stöd och kraft till seger.

Jag vill genom Kristi namn tacka er alla, kära svenska bröder och systrar, och tillsammans med aposteln Johannes upprepa:

– Var trogen intill döden, så skall jag giva dig livets krona.

(Upp 2:10)

Med uppriktig kärlek

Irina Prokopova, Kaluga

Gud tillslöt polisens ögon...

Jag tackar Gud för denna möjlighet att tala genom Midnattsropet om min frälsning. Jesus Kristus kom till mig; han kom in i mitt hjärta med sin helige Ande, och nu är jag hans barn och han är min Frälsare.

Jag förstod att Jesus Kristus hade lidit på korset för mig. Han utgjöt sitt blod för att jag skulle äga ett evigt hem i himmelen. Efter som livet på jorden inte är evigt, så kommer vi någon gång att uppleva den kroppsliga döden. Men vi har också en själ, och själen dör inte.

I bibeln står det skrivet i 2 Kor 5:10: *"Ty vi måste alla, sådana vi*

äro, träda fram inför Kristi domstol, för att var och en skall få igen sitt jordelivs gärningar, allt efter som han har handlat, vare sig han har gjort gott eller ont."

Många människor lever på denna jord utan tanke på att de kommer att få svara för allt vad de gör på jorden. Jordelivet erbjuder en bred väg, och det är lätt att gå på den, men den troende människans väg är smal, och på

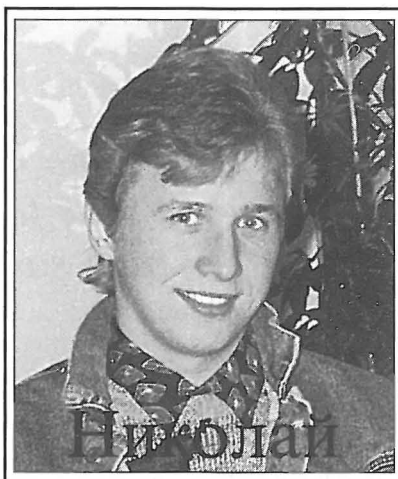
den är det inte lätt att gå.

Jag står på mina knän och ber Honom om förlåtelse och han kommer mig till mötes. I mitt liv finns många

problem, liksom hos varje person som har fyllt 18–19 år, man tänker på hur man ska göra med sitt liv, men om vi kommer till Gud, så kommer Han alltid att hjälpa. Det enda vi måste göra, är att be Honom om hjälp. I bibeln, Matt. 7:7, står det: *"Bedjen, och eder skall varda givet; söken, och I skolen finna; klappen, och för eder skall varda upplåtet."*

Nu vill jag berätta litet om mig själv, och varför jag befinner mig i Sverige. Jag är nu 19 år, och bor egentligen i Moskva. Men jag är född i Ukraina, där jag bodde på Krim-halvön i staden Dzschaufkoj fram till sju års ålder. Därefter reste jag till Moskva för att gå i skola.

Jag avslutade skolan efter nio läsår. Sedan arbetade jag i två år tills jag fyllde arton. Då kom ett meddelande från polisen att jag måste till Armenien för att tjänstgöra i armén. När jag kom till polisen och började tala med dem om att jag var troende och inte kunde bära vapen eller svära vid fanan, sade de att jag var skyldig att

Jesus fann mig!

"Var mig en klippa, där jag får bo och dit jag alltid kan fly, du som beskär mig frälsning. Ty du är mitt bergfäste och min borg... Ty du är mitt hopp, o Herre, HERRE, du är min förtröstan allt ifrån min ungdom." Ps 71:3,5)

Jag tackar Gud för att han gav mig en möjlighet att vara i Sverige. Jag är mycket glad för att kunna vara ibland troende vänner och tillsammans med dem prisa Gud. Jag tackar för gästvänligheten, för uppmärksamheten och omsorgen som har visats oss i Maranataförsamlingen. Pris ske Gud!

Jag vill berätta litet om hur Jesus fann mig. Man kan säga att jag föddes och växte upp i en troende familj. Min mamma och morfar och mormor är troende människor. Och från dem har jag från barndomen hört om Gud och även berättelser ur bibeln. De har alltsedan jag var liten bemödat sig om att lära mig vad man får och inte får göra. Jag var inte särskilt förtjust i att gå på kristna möten på söndagarna, för på den dagen sändes mitt favoritprogram på TV. Jag tyckte väldigt mycket om att titta på TV, det tog all min lediga tid. Och mycket ofta bytte jag mötesbesök mot TV-tittande. Om jag gick till ett möte så mötte jag en kamrat där, och vi gick en promenad eller gjorde något annat. Det var också inte sällan på det viset, att jag gick till mötena på kvällarna, för att inte gå på morgnarna. Men mina släktingar bad för mig.

Och Gud hörde deras bön. Det hände för tio år sedan. Då var jag elva år.

Jag hörde att vissa människor talade om att mot slutet av sommaren, i augusti, skulle Kristus komma. Och då, ett barn som jag var, tänkte jag att de återstående två månaderna skulle jag uppföra mig väl. Jag skulle lyssna till mamma och hjälpa henne, inte bedröva henne. Ibland så t.o.m. grät hon för min skull. Jag skulle inte bråka och slåss med min bror. Detta för att när Kristus kom, så skulle han ta mig med sig. Jag visste att det fanns ett helvete och en himmel, och att det inte gick att komma undan endera. Och jag ville naturligtvis till himlen. Men de två månaderna gick och litet till. Allt förblev sig likt. En människa kan inte förändra sig själv. Hennes syndiga natur medger inte det.

Till min mamma kom nu ofta om kvällarna en troende syster. Och mycket ofta samtalade de om Gud, om himmel och helvet, och om det eviga livet. Jag lyssnade till allt detta. Och då rörde Jesus på ett särskilt sätt

vid mitt hjärta. Jag ville, att Jesus skulle komma in i mitt liv och förvandla mig. Och en gång, när jag gick med mamma till ett förmiddagsmöte, så sade jag till henne att jag ville göra bättring. Hon frågade direkt om det var allvarligt menat. Jag svarade ja.

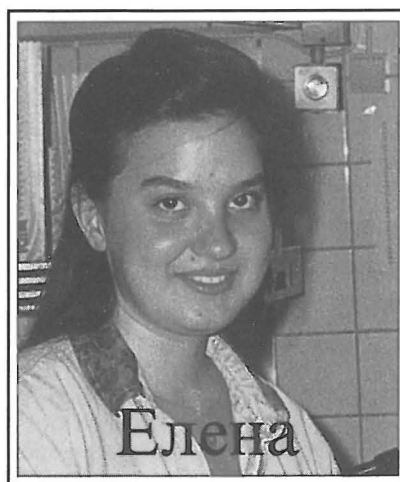
Hon sade det till församlingsföreståndaren och tillsammans bad vi till Gud. Jag kommer ihåg att jag grät häftigt. Jag kan inte uttrycka i ord den glädje över förlåtelsen som vi upplevde när vi stod där på knä tillsammans. Lovad vare Jesus för det!

Då gick vi till baptistförsamlingen. Efter någon tid lärde vi känna troende från pingstförsamlingen.

Jag fick kunskap om dopet i den helige Ande. Och jag tog emot den helige Ande. Pris ske Gud!

Jag tackar Jesus för att han kom in i mitt liv, för att han renade och förlät mig och gav mig en mening i livet. Jag är tacksam till honom för att i svåra situationer i livet, så kommer han alltid med hjälp. Han ger kraft och överger en aldrig. Halleluja, pris ske Gud! Amen!

Elena Maximovitch, Kaluga

omgående resa ut till kriget i Tjetjenien. Jag sade att om jag kom till Tjetjenien så måste jag bära vapen, och det kunde jag inte. Då sade de att jag skulle bege mig till en läkare för att undersökas, men läkaren förklarade mig vara i form för krigstjänst. De sa till mig att om jag inte ville tjänstgöra i Tjetjenien så kunde jag tjänstgöra i Ryssland, men jag var skyldig att göra värnplikt i två år. Men om jag går med på att tjänstgöra, så är jag tvungen att svära vid fanan.

Om jag svär eden vid fanan och befälet säger att jag måste till Tjetjenien, så kan jag inte vägra, eftersom jag hart förbundit mig med ed att försvara fosterlandet. Jag är inte helt övertygad om att de inte skickar mig till kriget i Tjetjenien, till kriget. Det

har redan gått så för många av mina vänner i Ryssland. Och när jag bad till Gud sade jag till honom att om han inte ville att jag skulle tjänstgöra i armén, så ville jag bli befriad ifrån det.

Gud hjälpte mig att komma hit till Sverige. Det var inga problem när jag fyllde i dokument för att resa ut ur Ryssland – det var som om Gud tillsöt polisens ögon, och de lät mig lämna landet, utan att fråga varför jag inte istället åkte till armén.

Och idag är jag här i Sverige. Jag har ansökt hos svenska myndigheten om asyl, eftersom jag för närvarande inte kan återvända till mitt hem och min familj i Ryssland, där jag har ytterligare tre bröder och två systrar. Mexej är 20 år och han bor på Krim.

Vitalij är 15 år, och Sergei är 10 år. Systrarna är Tatjana, 14 år och Anja, 17 år. Vår familj är troende, och sedan barndomen har vi alla tjänat Gud och prisat Honom. Han har hjälpt oss i alla svårigheter, eftersom vi är hans barn och han är vår far.

Du som läser denna tidning, tänk på varför Herren älskar dig! Han vill att du kommer till Honom, det är därför som han har lidit för dig på korset. Han har kommit till denna jord för att utgjuta sitt blod för dig.

"Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde son på det att var och en som tror på Honom skall icke förgås, utan hava evigt liv." Amen.

Nikolai Zaitsev, 19 år.

KATOL

– Gudsförnekelse i from dräkt

Det finns bara en sak att göra för att inte solidariserar sig med avfallet. Istället för att närma sig de ekumeniska enhetssträvandena; som har till syfte att lägga allt under romkyrkans välde – avlägsna sig från allt detta. "Dragen ut ifrån dem....". säger bibeln.

I massmedia kan man ofta läsa om påven som fredsapostel och han tas givetvis emot med aktning och vördnad när han besöker olika länder, ja, också de icke katolska, som t ex Sverige. Under sitt senaste besök presenterade han sin 11:e encyclica "Livets evangelium", där han uttrycker sitt skarpa motstånd mot dödshjälp, abort och preventivmedel. Detta fann naturligtvis inte speciellt gehör i Sverige, och åtminstone RFSU protesterade.

"Detta är den tydligaste, mest lidelsefulla och mest befallande encyclica under påvens 16-åriga styre... Det kan också vara hans mest kontroversiella." Så uttalar sig engelska Newsweek.

Över hela världen tar massmedia av alla slag del, analyserar och kommenterar påvens utsagor. Som katolska kyrkans överhuvud, eller herde, Kristi ståthållare på jorden och härskare över himmel, jord och helvete (som utgör några av de maktbefogenheter kyrkan gett honom) då får man väl, om än med reservation ta till sig vad han bjuder.

"Alltid densamme" är katolska kyrkans valspråk. Ingenting har ändrats i fråga om lära och dogmer, det hävdar kyrkan själv. Inte desto mindre har kyrkorna i Sverige, från statens lutherska kyrka till olika frikyrkor och församlingar nu närmat sig katolska kyrkan. "Ifråga om yttre närmande har man just i Sverige kommit

ovanligt långt, man har t.o.m en psalmbok där de 325 första psalmerna är gemensamma hos det stora flertalet kyrkor och samfund", uttrycker man tillitsfullt. Det är inte bara psalmboken som manifesterar samarbetet, man har också i någon utsträckning gemensamma möten, också i Filadelfiakyrkan Stockholm när man 1991 samlades för att fira översättningen av bibeln för 450 år sedan och påminna om att bibeln blivit tillgänglig för gemene man. I denna jubileumsgudstjänst deltog förutom representanter för frikyrkor och samfund också katolska och ortodoxa präster.

Historien berättar om reformationen med dess kamp och segrar, baptisomens genombrott som möjliggjordes genom att några gick i spetsen, de blev fängslade eller landsförvisade för sin tro. Vad har nu ändrats så radikalt? Pionjärernas kamp var den utan betydelse – nu sker ju ett närmande på alla plan?

Ekumeniken tog fart 1925 med Nathan Söderbloms hjälp, han kallade den romerska katolska kyrkan "den mest storstilade organisation som någonsin existerat". Samarbetet mellan församlingar, kyrkor och samfund har utvecklats och enheten kommit därhän att man nu börjat en dialog med katolska kyrkan. De evangeliska kristna gick kategoriskt emot den framväxande ekumeniken. De kallade de ekumeniska strävandena för avfallsrörelser eller "en farlig gudsförnekelse i from dräkt". Det var på 30-talet. Idag är språket ett annat. I bibeln står det om de som "förkunnar en annan Kristus" än den apostlarna gjorde och den dom som fälldes över dem. När inte bibelns ord tas i beaktande är det väl foljdriktigt att också pionjärernas varningsord klinga obeaktade.

Magiska riter

Den 31 oktober 1517 spikade Luther upp sina 95 teser på Wittenbergs slottsport. Reformationen hade startat. Orsaken var en korrupt kristendomsform som ledde fram till vrånglära, hedniska och magiska riter och ceremonier som Luther fann oförenlig med kyrkans lära. Avlatsbrevet var det yttersta skälet till Luthers häftiga reaktion – handeln med männis-

kosjälur, att för slem vinnings skull sälja syndernas förlåtelse. Det finns livfulla beskrivningar hur det kunde gå till, man kan bara nämna John Diezel eller Tezel som dokumenterat sig som en av de främsta avlatskrämarna i början av 1500-talet. Luther var säkerligen införstådd med hans metoder, göranden och låtanden då nämnde munk verkade i olika städer i Tyskland.

Frågar man idag en katolik om avlat, ställer han sig oftast oförstående. Det kan möjligen bero på att det belastade ordet avlat tagits bort till förmån för begreppet "indulgens". Men betydelsen är densamma även om det nya ordet har en något vidare innebörd. Teologiskt är det dock likvärdigt. De mässor man har för de döda visar också att bruket fortfarande finns kvar.

Men förföljelse av andra trosriktningar har i alla fall upphört, så tänker människor lättade, när historien berättar om pina, tortyr och plågsamma avrättningar i kyrkans namn.

Människor är mer civiliserade idag, inkquisitionen, denna religiösa domstol fungerar idag på ett annat sätt än under de blodiga förföljelsernas tid. Människor dödas inte för att rena kyrkan. Metoderna att komma tillrätta med avvikande troslära eller för kyrkan besvärliga personer med obekväma åsikter är raffinerade och passar bättre vårt århundrade. Med ekonomiska medel kan man idag tilltvinga sig makt på ett oblodigt sätt, även om det bl a i vissa latinamerikanska länder händer att människor dödas eller helt enkelt försvinner. Starka skäl talar för att katolska kyrkan ligger bakom. Försök att bevisa eller dokumentera detta har emellertid stött på stora svårigheter. För övrigt finns det många sätt att stillsamt och uthålligt förfölja eller oskadliggöra andra kristna som intar en särskilt "sektaristisk" hållning.

Under alla tider har det funnits människor som "protesterat". Små grupper som tagit till sig bibelns ord: "Låt oss alltså gå ut till honom, utanför lägret för att bära hans smälek." (Hebr 13:13)

En konkret maning att skilja sig

från massan, från kyrka och församling som stelnat i former och traditioner. Dessa människor har inte varit många, men de har genom tiderna bevarat en rest av "det som

var från begynnelsen", de har velat följa bibeln,

Madonnakult

Den synkretism, religionssammanblandning som kommer till uttryck i katolska kyrkans lära måste man kraftigt ta avstånd ifrån. Modern-barn-kulten som härrör från Babylon retuscherades, anpassades och inlemmades i kyrkan. Madonnakulten som tidigt i kyrkans historia gjorde sitt inträde hade som grund och syfte att förena kristendom och hedendom. Katolicismen är en blandning av många fragment och delar avpassade för varje individ och önskemål.

På ett kyrkomöte i Efesus redan år 431 gjordes klart att Maria var Guds moder – gudaföderskan. De få röster som höjdes mot detta påvisande att man då blivit som hedningarna genom att anamma läran om en gudinna blev nertystade. De som förespråkade denna för mötet avvikande mening förklarades vara kättare.

Märkligt nog var det just i Efesus som Paulus förföljdes efter att ha befriat en kvinna som hade en spådomsande i sig. Guldsmeden Demetrius förfärdigade Dianatempel av silver och "skaffade hantverkarna en ganska stor inkomst", fick hela staden emot sig mot Paulus. Detta står att läsa i Apg 19 och i vers 25 förtydligas budskapet om i vilket avseende gudinnan hade makt och anseende: "I män veten att det är detta arbete som giver oss vår goda bärning". Parallelen är tydlig och omfattar något långt mer än blott och bart gudinnekulten ur enbart religiös aspekt – sist och slutligen tycks ekonomin vara viktigast för dessa präster och hantverkare av olika slag, och den som styr människor i deras religionsutövning.

Katolsk betyder allmän och man brukar förutom romersk katolska kyrkan också räkna in den grekisk ortodoxa och den koptiska kyrkan under samma benämning. Det är dock romkyrkan som är störst, mest inflytelserik och med makt över folk

och länder och där påven som resande ombud för kyrkan har möjlighet och resurser att påverka långt utanför kyrkans domäner.

Ett katolskt tänkesätt influerar emellertid på snart sagt alla kristna rörelser och genomsyrar också den enskilde. "Ty av nåden ären I frälsta genom tro – och det icke av eder själva, Guds gåva är det – icke av gärningar för att ingen skall berömma sig". (Ef 2:8–9) Så undervisar Paulus. Man behöver inte ha kyrkans devis "bibeln OCH traditionen" för att handla och tänka som frälsningen vore något som människor kan göra sig förtjänta av.

Och gudstjänstförordning eller symboler av olika slag som återfinns i de flesta kyrkor, varifrån kommer de? "När I kommen tillsammans, så har var och en något särskilt att meddela; den ene har en psalm, den andre något till undervisning, en annan åter någon uppenbarelse, en talar tungomål, en annan uttyder; allt detta må nu ske så, att det länder till uppbyggelse." (1 Kor 14:26) Det är den bibliska gudstjänstordningen.

"Och i kraft av denna vilja hava vi blivit helgade, därigenom att Jesu Kristi kropp EN GÅNG FÖR ALLA HAR BLIVIT OFFRAD." (Hebr 10:10)

Mäsoffret att Jesus Kristus offras i varje mässa är en upprörande lära, då Jesu försoning görs om intet genom att ges ett främmande innehåll. Transsubstantiationen kallas detta och är en avgörande del av katolska kyrkans lära, då mässor hålls flera gånger dagligen och då Jesus enligt denna lära lider döden vid varje tillfälle. Blodet och vinet förvandlas till Jesu kropp och blod för varje gång en mässa hålls. Därför kallas det mäsoffer. Reformatorerna gick till skarpa angrepp mot mäsoffret, de var djupt medvetna om det obibliska och kristusfientliga i detta handlande.

Aposteln Johannes som förvisats till ön Patmos fick av Gud uppenbarat vad som dölde sig bakom det tillsynes mänskligt fina och goda, bakom prakt och prål hos henne som bibeln benämner skökan.

"Och en av de sju änglarna med de sju skålarna kom och talade till mig och sade: Kom hit, så skall jag visa dig huru den stora skökan får

sin dom, hon som tronar vid stora vatten, som jordens inbyggare hava bedrivit otukt med, och av vilkens otukts vin jordens inbyggare hava druckit sig druckna.

Sedan förde han mig i anden bort till en öken. Där såg jag en kvinna som satt på ett scharlakansrött vild-djur, fulltecknat med hädiska namn; och det hade sju huvuden och tio horn. Och kvinnan var klädd i purpur och scharlakan och glänste av guld och ädla stenar och pärlor; och i sin hand hade hon en gyllene kalk, full av styggelser och av hennes otukts orenlighet. Och på hennes panna var skrivet ett namn med hemlig betydelse: Det stora Babylon, hon som är moder till skökorna och styggelserna på jorden. Och jag såg kvinnan vara drucken av de heligas blod och av Jesu vittnens blod. Och jag förundrade mig storligen när jag såg henne." (Upp 17:1–6)

Skökan är den fallna kristenheten, vars främsta representant är den katolska kyrkan. Hon går idag framåt och vinner anhängare över hela världen – också i Sverige

har många konverterat till katolicism. Det är in-

te bara invandring och medlemsskap i EU som är orsak till detta, även om det givetvis har betydelse.

Det finns bara en sak att göra för att inte solidarisera sig med avfallet, istället för att närma sig; avlägsna sig de ekumeniska enhetssträvanden som syftar till att lägga allt under romkyrkans välde. Bibeln har svaret: **"Dragen ut ifrån henne, I mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga i hennes synder och fån eder del av hennes plågor. Ty hennes synder räcka ända upp till himmelen och Gud har kommit ihåg hennes orättfärdiga gärningar. Vedergällan henne vad hon har gjort, ja, given henne dubbelt igen för hennes gärningar; iskänken dubbelt åt henne i den kalk vari hon har iskänkt."** (Upp 18:4–6)

"Vi blåser till strid..." Det var Arne Imsens slutord i ett av de radioprogram där ämnet var katolska kyrkan, dess inflytande och lära. Nog finns det i sanning skäl att i protest gå till storm mot katolicismen och det närmande till den som idag sker i kyrkor och församlingar.

Ulla Näsholm

AV ARNE BJÖRKMAN

I den nionde artikeln om de nyandliga rörelserna tar vi upp hur ockultister och demoniska naturväsen samarbetar för att bygga upp stora, framgångsrika New Age-centra runt om på jorden.

"LJUSETS UNIVERSITET"

– ett av världens främsta New Age-centra

Under de senaste åren har det talats en del om det nyandliga samhället Findhorn i norra Skottland. Det grundades 1962 av Peter och Eileen Caddy. Eileen brukade meditera och fick en dag höra växternas elementarandar tala till henne. Andarna förklarade hur jorden skulle brukas och växterna odlas. Peter Caddy följde råden och fick snart se mirakulösa resultat i Findhorns trädgårdar. Den ockulta framgången fortsatte och ett stort New Age-center byggdes upp. Idag är Findhorn-kollektivet ett världsbekant kurscentrum, där man studerar alternativa livsformer, t ex biodynamiskt jordbruk, självkännedom och holistisk livssyn. Man har också en waldorfskola för barnen. Och varje dag mediterar man för att fånga upp andarnas senaste råd och förslag.

"The Findhorn Foundation" har kallats New Age-rörelsernas huvudstad. Dess program för "andlig utveckling" anses vara ett stort centrum för spridning av olika ockulta företeelser.

I Findhorn-kollektivet tror man på elementarandar istället för på Gud. Någon undrar kanske vad elementarandar är för någonting. Bra Böckers lexikon beskriver dem så här: "Demoniska väsen i naturens fyra element enligt antik och delvis även medeltida uppfattning. --- Tron på elementarandar har troligen sitt ursprung i det forna Babylon".

Varje väckelsekristen vet att elementarandar är demoniska väsen och att demoner är onda och kan manifesteras sig på olika sätt.

En av världens främsta "New Age-profeter" heter David Sprangler. Han fick sin fortsatta ockulta träning i Findhorn och blev sedan ledare för en av New Ages nyckelorganisationer "Planetary Initiative for the World We Choose", vilken får stöd av t ex banker, välkända affärsmän och universitetsprofessorer. Organisationen trädde fram i offentlighetens ljus i februari -83 genom en välfinansierad och kändisstödd presskonferens. Efteråt följde ett cocktailparty i en episkopalkyrka i New York. Den här New Age organisationen har klart uttalat, att man vill ha en ny världsordning. Och David Sprangler är bara en av många förespråkare för New Age, vilka fått sin nyandliga träning i Findhorn.

Vill man närmare lära känna New Age-rörelserna och deras filosofi, sätt att arbeta och uttrycka sig, kan

man göra det genom att se hur Findhorns trädgårdar kom till och vidareutvecklades. Till att börja med ska vi titta på hur "The Findhorn Foundation" själv presenterar sin livsfilosofi:

– En gudomlig energi strålar genom allt och väcker allt till liv. Det må tala till oss genom blommor, naturväsen eller människor vilka vi delar livet med på denna planet. Alla är vi manifestationer av en djupare verklighet bakom och inom oss.

– Myten har blivit verklighet i Findhorns trädgårdar. Men inte för att lancera en ny form av mystik utan för att levandegöra en ny livssyn, en vision av enheten i allt skapat. Devor och naturandar är aspekter på vårt eget jag, som visar vägen till vår sanna identitet – den gudomliga verkligheten inom oss.

Findhorns trädgårdar

En snöig novemberdag 1962 flyttade Peter Caddy sin husvagn till Findhorn Bay Caravan Park. De följande sju åren skulle han komma att bo i den lilla husvagnen med sin fru Eileen, sina tre söner och sin nyandliga kollega Dorothy Maclean.

Tidigare hade Peter arbetat som direktör för ett stort hotell i närheten. Men nu var han arbetslös och utan utsikter att få något nytt arbete. Peter berättar så här om den tidsperioden:

"Sex personer levde på mitt arbetslöshetsunderstöd, åtta pund i veckan. Vår situation var katastrofal om man endast såg till yttre fakta. Men den mödosamma andliga träning, (ockulta, min anm.) som Eileen, Dorothy

och jag själv tidigare hade genomgått, gjorde det möjligt att acceptera dessa för oss ovanliga förhållanden. Vi hade lärt oss att överlämna allt åt Gud, även vår egen vilja. När vi därför fick veta att det vi gjorde i Findhorn skulle bli av betydelse för hela världen och att det fanns ett mönster och en plan i arbetet, så accepterade vi det, trots att det tycktes alldeles omöjligt med hänsyn till de omständigheter vi levde i. När den inre rösten sa oss att inte endast leva i nuet utan även att glädja oss varje ögonblick, så var det just vad vi började göra". (Findhorns trädgårdar)

Känns språkbruket igen? Det kunde vara kristet men är ockult och antikristligt. Även de nyandliga kan använda ordet "Gud" för den andemakt de tjänar.

Peter, f.d. officer i flygvapnet och hotelldirektör med goda vitsord, sökte nya anställningar men fick inget arbete. Till slut drogs hans arbetslöshetsunderstöd in. Just när myndigheterna betalat ut det sista bidraget, började donationer komma in som gensvar på Peters och Eileens första skrift "Gud talade till mig", som de sänt ut till människor vilka visat intresse för "saken".

På våren -63 började Peter anlägga en liten trädgård på de vindpinade och ofruktbara sanddynerna. Utan pengar arbetade han i vissheten om att de materiella behoven skulle tillgodoses. Och "den inre rösten" sade till hans fru Eileen: - Tro att allting är möjligt och handla därefter.

Medan de tre ockultisterna arbetade på sin omöjliga odling, ägnade de varje dag mycket tid åt meditation. Både Eileen och Dorothy skrev dagligen ner den ledning de fick från "den inre rösten". Det kunde variera från råd för deras "inre utveckling" till maten de tänkte äta eller de dagliga arbetsuppgifterna.

Dorothy Cacleen var den som hade den närmaste kontakten med naturen. En morgon i maj fick hon ett budskap under meditation, då hon kom i kontakt med "trädgårdsärtens deva". (En deva är ett demoniskt väsen i naturen). Devan erbjöd sig att hjälpa till med trädgårdsarbetet. Peter var tacksam för hjälpen och lade fram alla frågor, som lämnat dem svarslösa under flera veckor när trädgården började växa. Den mediala Dorothy förde frågorna vidare till varje "växtarts deva". Och de fick praktiska svar på praktiska frågor. Devorna instruerade dem om rätta avstånd mellan plantorna och hur ofta de skulle vattna, om vad som var fel och hur de skulle komma tillrätta med felen. Devorna förklarade också att det här medvetna mediala samarbetet mellan människor och naturväsen var ett unikt experiment också för dem.

I Findhorns trädgårdar fick man så rikliga skördar att människor häpnade. Man började till och med att tala om under och tecken.

Peter Caddys förklaring till det ockulta samarbetet mellan demoniska naturväsen och nyandliga människor är ganska avslöjande:

- När vi började detta arbete orsakade det en viss spänning mellan Dorothy och mig. Att kontakta de olika devorna var emellertid en grannliga uppgift och hon måste höja sitt medvetande till deras översinnliga värld av ljus. Jag, som av naturen var mer jordbunden, plågade henne med att försöka pressa fram praktiska råd för trädgården. Efterhand blev balansen återställd. Vi förstod att hon måste ges tillfällen att göra sig hemmastadd i ett högre medvetande för att kunna fungera som kanal för andlig ledning. Men båda synpunkterna var nödvändiga - både den andliga och den praktiska. För att kunna skapa ett himmelrike på jorden, som vi var ombedda att göra, var det absolut nödvändigt att vara fast förankrad i båda världarna.

Peter Caddy talar här om att nå ett "högre medvetande" och bli en "kanal" för andlig ledning. Ordvalen känns igen från både spiritismen, teosofin och antroposofin, varifrån New Age-rörelserna har hämtat impulser och uttryck. Och det är fullt naturligt eftersom alla nyandliga rörelser har samma demoniska upphov och antikristliga syfte.

På sommaren började Eileen få särskild undervisning om hur de skulle förfina sina kroppar genom att endast äta sina egna odlade produkter. De fick veta att grönsakerna var fyllda av den "livskraft" deras kroppar behövde.

I december -63 fick de nya order från den mörka andevärlden:

- Jag vill att ni ska betrakta denna plats som ert permanenta hem. Ni ska veta att all den energi som ni lagt

ner här kommer att bära mycken frukt, materiell såväl som andlig. Kom ihåg att det är ett arbete på många plan.

För Peter, Eileen och Dorothy blev syftet med Findhorns trädgårdar allt klarare. Och "den inre rösten" fortsatte att informera:

- Ni skall odla så många arter av frukt och grönsaker som möjligt. Det är väsentligt att ni håller kontakt med devorna och det kan endast ske om växterna odlas.

Under 1964 odlades i nyandliga Findhorn 65 arter av grönsaker, 21 fruktsorter och 42 olika kryddväxter. Och alltefter de sådde och planterade nya arter, så "välkomnade Dorothy devan för varje art".

På det sättet fortsatte arbetet. Marken gav så rikliga skördar att det väckte uppmärksamhet. Man började till och med att tala om under och tecken. Och fler och fler nyandliga sökare drogs till det ockulta kollektivet.

Det var vid den här tidpunkten som Peter och de övriga i Findhorn fick kontakt med R Ogilvie Crombie, en äldre ockultist som brukade kallas Roc. Då var Roc lite över sextio och hade under många år skaffat sig esoterisk kunskap. Han var också väl insatt i kemi, fysik, psykologi och parapsykologi.

Nu är Roc död men under en del år undervisade han i ockultism och esoterik i Findhorn.

Ockultisten Roc

1966 kom Roc för första gången till Findhorn. Där upplevde man att han var sänd av "högre makter". Som de flesta ockultister hade han fått eller utbildat en medial förmåga att se in i den osynliga andevärlden.

En kort tid därefter hade Roc en medial upplevelse, när han besökte den botaniska trädgården i Edinburgh. Då fick han för första gången i sitt liv se ett naturväsen.

Roc slog sig ned under en hög bok i trädgården. I det ögonblicket upplevde han plötsligt en klar höjning av medvetandet. Så med ens såg han en gestalt dansa runt ett träd. Det var en liten varelse, knappt en meter hög. Roc förstod att varelsen var en faun. (Ett väsen ur den grekiska mytologin, halvt människa, halvt djur). Varelsen hade spetsig haka och spetsiga öron och två små horn i pannan. De håriga benen hade kluvna hovar och huden var honungsfärgad. (En väckelsekristen inser att det var ett demoniskt väsen Roc uppfattade med sina ockulta ögon).

Faunen dansade fram mot bänken där Roc satt och slog sig ner med korslagda ben framför honom. Roc bjöde sig fram och sade:

– Hej.

Varelsen hoppade upp och stirrade på honom.

– Kan du se mig?

– Jaa, nickade Roc.

– Det tror jag inte på. Människor kan inte se oss.

Roc beskrev varelsens utseende och faunen blev övertygad. Sedan samtalande de en stund. Det var ett samtal som ägde rum på mentalt plan genom tankeöverföring.

Faunen berättade att han hette Kurmos och bodde i den botaniska trädgården. Samtidigt bodde han på ett annat existensplan.

Roc undrade om den demoniska varelsen kunde besöka honom.

– Ja, om du bjuder in mig, blev svaret.

Och med de orden började den intimare förbindelsen mellan Roc och faunen. Kurmos började hälsa på honom hos Roc, och de fick en nära kontakt med varandra. Varje gång Roc besökte den botaniska trädgården, så kallade han på faunen. Och genast fanns den behornade varelsen vid hans sida.

Mötet med demonen Kurmos ledde fram till ett annat viktigt sammanträffande för Roc. Han fick möta Pan, den store naturguden i mytologin. Och efter ett kort samtal utbrast Pan:

– Du vet naturligtvis att jag är djävulen. Du har just sagt att du tycker om djävulen.

– Nej, du är inte djävulen, svarade Roc. Du är Naturens och skogarnas gud. Det finns inget ont i dig. Du är Pan.

Därefter följde ett teologiskt samtal. Och de två var överens om att den kristna kyrkan hade haft fel när

den gjort alla hedniska avgudar och naturväsen till djävlar och onda andar.

Naturligtvis var Roc övertygad om att ingen av de varelser han mött var fantasiskapelser. För honom var Pan den underbara och vackra varelsen i kapitlet "Flöjtblåsaren vid Morgonrodnadens portar" i Kenneth Grahams välkända bok "Det susar i säven".

I maj -66 fick Roc möta Pan på nytt. Den här gången på Iona, en liten ö som tillhör de Inre Hebriderna och som anses vara ett forntida ockult kraftcentrum. Där "uppenbarade" (materialiserade) sig Pan som en munk i brun kåpa och talade med Peter Caddy och Roc. Pan förklarade då:

– Jag är den allsmäktige Gudens tjänare och jag och mina undersåtar är villiga att komma till mänsklighetens hjälp, trots det sätt på vilket ni behandlar oss och missbrukar naturen, bara människan erkänner sin tro på

Ockult "bön" i Findhorn.

oss och ber om vår hjälp.

En tid senare träffades Roc och Pan igen. Och då förklarade Pan varför just Roc fick träffa honom:

– Hela ditt liv har varit en träning och förberedelse för detta. Så snart föreningen mellan ditt lägre och ditt högre jag hade nått en viss grad av fullbordan, var du mogen att se oss. Ditt lägre jag och din fysiska kropp måste tränas och förberedas under många år innan du kunde uppnå denna medvetandenivå. På grund av dess förberedelser och arbetet som du ska utföra, ser du mig och mina undersåtar som om vi tillhörde den materiella världen. Det är inte du som skapar bilden. Det är den kosmiska verkligheten som manifesteras i rätt ögonblick.

Och ännu en gång fick Roc undervisning om att människan måste tillägna sig "kosmiskt medvetande". Det är ett vanligt påstående inom de nyandliga rörelserna.

Åsikterna om att "liv och ande" styr naturen och dess aktiviteter är vanlig i New Age. Men det är ingen

ny filosofi. På den tron är animism (naturen är besjälad) och panteism (Gud är ett med världsalldet) också grundade. Det är den gamla babyloniska religionen som "går igen". Genom alla tider har de esoteriska lärorna hävdade att människan genom att förstå den inre och yttre verkligheten i naturen kan förstå sig själv – och omvänt.

David Sprangler

I början av den här artikeln nämndes David Sprangler, en av världens främste "New Age"-profeter. Han har bl a skrivit boken: "The Birth of New Age".

Som många nyandliga fick han sin första kontakt med Findhorn genom att höra talas om dess märkliga trädgårdar. I januari -69 började han sitt femte arbetsår i Amerika som föredragshållare och lärare i ockulta och esoteriska ämnen. Han säger:

– En ny tid, baserad på medvetandet om enheten i allt liv och den skapande gudomligheten som innesluts i detta liv började ta form inom och omkring oss.

New Age-impulsen växte sig stark inom David. Till slut tog den hela hans liv i anspråk. Han avbröt sina universitetsstudier i biokemi och började istället propagera för "den nya tidsålderns medvetande". Han höll fyra kurser i veckan om New Age. Mitt i allt detta fick han höra talas om "mirakelträdgården" i Skottland, där man odlade marken i samarbete med devor, älvor och andra naturväsen.

– Jag blev överlycklig, berättar David Sprangler. Här fanns just det jag sökt – ett levande bevis på en över-sinnlig verklighet, som förankras i en påtaglig fysisk manifestation.

David anlände till Findhorn i juni -70. Där fick han sedan fortsatt ockult skolning av Roc och Dorothy och de övriga, som hade lätt att nå en djupare kontakt med den onda andevärlden.

En tid senare fick David Sprangler själv spiritistisk kontakt med demonen John, ett "sändebud" som representerade de elementarandar, vilka arbetade med experimenten i Findhorns trädgårdar. Demonen gjorde anspår på att tala i Guds namn och förklarade:

– Gud har låtit oss förstå att vi ska träda fram och uppträda mer oskyddat inför människan än vi någonsin gjort i det förflutna, alltsedan människan förlorade sin känsla av gemenskap med oss. Detta har skett för att ni ska kunna nalkas oss mer direkt och med större lätthet i detta center

och i andra liknande som kan komma att uppstå. --- Om vi tvingas att dra oss tillbaka från detta center på grund av er bristande insikt, kommer det att minska den helande kraft - kärleken, friheten, hoppet och ljuset - som flödar ut i världen från detta och liknande centra, där samarbete och samförstånd mellan våra riken har blivit upptäckta och utvecklade. Tänk på det ansvar ni tagit på er.

New Age-centret

Den 17 november 1975 beslöt Stiftelsen Findhorn att köpa in Cluny Hill Hotel, ett f.d hälsohem som ligger nära Findhornbukten. Och sedan dess har Findhorn utvecklats till ett av världens ledande centra för New Age.

I "en inre ledning" genom David Sprangler slogs 1977 följande fast:

- Det är viktigt att Findhorn både är och ses som en plats för mognad och styrka, en plats som kan demonstrera ett gudsinfluerat liv, som manifesterar kvalitet både i medvetande och form, en planetarisk medvetenhet. Ni strävar efter att bygga upp detta och att kunna föra det vidare på ett sätt som kan hjälpa till att stimulera världens kvinnor och män - i affärer, i regeringar, inom konst och religion - de som bär fröet till en ny vision inom sig men som kanske saknar katalysatorn som kan ge dem styrka att röra sig utanför de gamla tankeformerna.

Eileen Caddy såg i en nyandlig vision Findhorn som en stor ljusstad. I "Findhorns trädgårdar" påstår hon:

- Men det är inte en vision som bara begränsas till Findhorn. Vi ser oss själva som en liten del av en världsomspännande ny kultur. Vi håller i vårt medvetande visionen av ljusstäder, samhällen, centra och

mindre grupper av inspirerade människor, som nu växer fram över hela världen, alla samarbetande för det gemensamma målet - att grunda Guds rike på jorden.

Men Guds rike byggs inte med hjälp av demoniska naturväsen. De "ljusstäder" och New Age-centra som växer upp idag, är delar av det antikristliga systemet, vilket utbreder sig över jorden.

"Sveriges Findhorn"

Utanför Hedemora i södra Dalarna finns Stiftelsen Stjärnsund, ett center för ockult utveckling. Stiftelsen Stjärnsund är inspirerad av Findhorn i Skottland. Bägge stiftelserna strävar efter att förverkliga en "helhetssyn" på människan och naturen. De som arbetar i Stjärnsund tror att det stigande nyandliga intresset hos folk kommer att medföra nya samhällsmönster, där den ockulta livssynen, länkas samman med kultur och vetenskap.

På Stjärnsunds kursgård hålls en mängd New Age-kurser. Den intresserade kan välja mellan t ex andlig dans, yoga, t'ai chi, meditation, nyandlig musik och konst, healing och esoterik. Några andra exempel på kortare kurser under våren -95 var "Healing är Kärlek", "Den Inre Källan", "På Väg mot den Helige Ande", "Helande cirkeldans" och feministkursen "Gudinnorna inom oss".

"Sköldarnas väg" kallas en annan kurs på Stjärnsunds kursgård. Och kursledaren Agneta Danielsson avslöjar:

- Mitt engagemang i drömmar och bildspråk ledde mig fram till C G Jung och den analytiska psykologin. I min analys kom jag under en inre resa i kontakt med en mycket gammal indianstam. Detta möte förde mig vidare till den indianska levnadsvido-

men som jag genast kände mig förbunden med. Under mina studier i naturfolkens andliga väg fann jag en initationsrit i att göra personliga sköldar. "Sköldarnas väg" kombinerar indiansk levandsviisdom, analytisk psykologisk kunskap om det omedvetna genom visualisering, trumresor och intuitiv dans och sång och sedan gestaltar vi det vi ser genom bilder och symboler. Vi lär oss av den yttre naturen (växter, djur, stenar, elementen) och strävar efter att förbinda oss med vårt inre instinktiva psyke, vår "vil-da" ursprungliga natur.

I stiftelsens postorderkatalog presenteras en stor mängd äldre och modernare nyandlig litteratur och en och annan bok, som är utgiven på kristet förlag, t ex "Jesus på McDonalds" av Magnus Sundell. Och där saluförs även mycket annat: kristaller, meditationskuddar, dofterapioljor, olika typer av tarotkortlekar samt kassetter med typisk New Age-musik från "New World Music".

Det enda som inte erbjuds i postorderkatalogen är Han som är Vägen, Sanningen och Livet, Jesus Kristus Guds son. Det var Jesus som sade: "Ingen kommer till Fadern utom genom mig".

Jesus är enda vägen till Gud. Men det tiger New Age-människorna om. Istället dyrkar de demoniska väsen.

Om den här typen av människor säger Jesus: "Ty detta folks hjärta är förstockat, med öronen hör de illa och sina ögon har de slutit till, så att de icke se med sina ögon eller hör med sina öron eller förstår med sina hjärtan och omvänder sig, så att jag kan bota dem". (Matt 13:15)

Källor: NATURLIGT - ÖVERNATURLIGT av Poul Fersling, NEW AGE av Torbjörn Freij, FINDHORNS TRÄDGÅRDAR från The Findhorn Foundation, HEMMETS VÄN 30/12-87.

- ☐ "VI SKA SE HONOM PÅ SKYARNA" Live-inspelning från sommarkonferensen 1994
- ☐ "HÄRLIGT FRÄLST" Studioinspelad solo- och duettsång
- ☐ "JESUS LEVER" Hans Lindelöw sjunger
- ☐ "JESUS FÖRLÖSTE MIN SJÄL" Live-inspelad församlings-, solo- och duettsång
- ☐ "HALLELUJA, HALLELUJA" Pilgrimsskolans barn sjunger

VÄCKELSESÅNG!

60:-/st

KRYSSA FÖR DE KASSETTER DU ÖNSKAR HÄR BREDVID, Fyll i NAMN OCH ADRESS PÅ TALONGEN OCH SKICKA IN ANNONSEN TILL: Bällsta MediaCenter, Box 20134, 161 02 Bromma

Namn.....

Gatu/boxadress.....

Postadress.....

Bokpresentation om den stora skilsmässan: Inför Jesu återkomst

Broder Tage Nilsson, veteran och pingstpionjär, vars senaste angelögna väckelseskrift presenteras här, kommer även att medverka i Maranataförsamlingens sommarkonferens.

"När han hade sagt detta, lyftes han upp i höjden, medan de såg på, och en sky tog bort honom ur deras åsyn. När de oavvänt såg upp mot himmelen, medan han for upp, då stod plötsligt två män i vita kläder bredvid dem. De sade: Varför står ni män från Galileen och ser upp mot himmelen? Denna Jesus, som har blivit upptagen från er till himmelen, han skall komma igen på samma sätt, som ni har sett honom fara upp till himmelen." (Apg 1:9-11)

Det finns en hel del människor som bekänner sig som troende. Av dem är det en skara som betraktar sig som väckelsekristna. Och bland de "väckelsekristna" finns ett okänt antal frälsta, som verkligen lever i väckelse och har sanningen om Jesu återkomst brinnande i sina hjärtan. Till den (lilla?) skaran hör utan tvekan Tage Nilsson.

I många år har Tage Nilsson predikat och undervisat i Guds Ord. Sedan ett antal år bedriver han litteraturmissionen Guds Rikes Röst i Åsljunga tillsammans med sin son Gunnar och dennes familj. Och förra året kom Tage Nilsson ut med sin skrift "Inför Jesu återkomst".

Det är ett viktigt ämne Tage Nilsson tar upp i sin nya skrift. Ett väckelsekristet ämne! Ett brännaktuellt ämne! Att Jesus ska komma tillbaka för att hämta dem som tror på honom och som har gjort sig beredda på evakuering till Himlen. Bort från en jord som överlämnas åt den totala ondskan.

I Bibeln, Guds Ord, finns många löften om Jesus. I Gamla testamente gavs flera löften, som handlade om den första gången Messias skulle komma till jorden. På den tiden fanns det ett antal fromma som väntade på det stora undret: att Gud skulle födas som människa. Och efter lång tid infriades löfterna. Julnattens budskap fördes fram till några enkla herdar av en ängel som förkunnade: – Idag har en Frälsare blivit född åt er i Davids stad, han är Messias, Herren...

Efter korsfästelsen och uppståndelsen från de döda uppenbarade sig Jesus 40 dagar och fortsatte att

undervisa sina lärjungar om Guds rike. Jesus lovade att han skulle komma tillbaka från Himlen. I Nya testamentet talas det 318 gånger om Jesu återkomst. Och det visar på att undervisningen om att Jesus ska komma igen var både en realitet och en väckelsesignal i de första kristna församlingarna, där lärjungarna verkligen levde i väckelse. De höll Jesus kär i sina brinnande hjärtan.

Idag har undervisningen om Jesu tillkommelse försvunnit i många församlingar. Därför är Tage Nilssons bok viktig. Den är en väckelsesignal för oss. Den bör läsas av alla troende och säljas i alla församlingar, som vill stå för väckelse.

I åtta lärorika kapitel undervisar Tage Nilsson om Jesu återkomst. Bl a tar han upp de viktiga frågorna: När kommer Jesus och vad ska då ske? Och hur kommer Jesus? Och hur är då tillståndet bland människorna?

Jesus kommer för att rädda dem som har överlätit sina liv till honom

och som är brinnande i sin kärlek till honom och som vakande och bedjande väntar på att han ska komma tillbaka.

I Matteus evangelium 24:40-41 står det: "Då ska två män vara ute på åkern, den ene skall tas upp, den andre lämnas kvar. Två kvinnor skall mala på kvarnen, den ena skall tas upp, den andra lämnas kvar".

I kapitlet "Kvarlämnad" visar Tage Nilsson på vad som ska ske i "den stora skilsmässans ögonblick", då "vedermödans natt" ska sänka sig över jorden. Han skriver: "Den natt som kommer att bryta in över en värld, som vänt Herren ryggen, som har föraktat Jesu blodsfrälsning. Och som även kommer att drabba alla religiösa namnkristna. Vi måste se till att vi inte tillhör den skaran om vilken det står i Upp 3:1: "Du har namnet om dig att du lever, men du är död!"

Läs "Inför Jesu återkomst"! Låt skriften bli en väckelsesignal för dig!

Arne Björkman

Läs, sprid, ge bort!

När kommer Jesus och vad skall då ske?

Hur kommer Jesus?

Tillståndet bland människorna när Jesus kommer.

Läs den bibliska och klarläggande undervisningen om den yttersta tiden i boken "INFÖR JESU ÅTERKOMST" av Tage Nilsson. Boken är på ca. 40 sidor och kostar endast 30 kr. inkl. moms och porto. Beställ från: Bällsta MediaCenter, Box 201 34, 161 02 BROMMA eller direkt från Guds Rikes Röst, Näckrosv. 9, 286 72 ÅSLJUNGA

Boken som beskriver vad som snart skall ske!

Inför JESU ÅTERKOMST

Av Tage Nilsson

Mannekäng i kyrkan

I Andreaskyrkan (EFS) i Gävle hade man nyligen modeshow, dvs mannekänguppvisning. I domkyrkan i Lund har den amerikanske (ofrälste) rockpoeten Lou Reed framträtt med sin obskyra lyrik. Ytterligare två markörer som bekräftar Jesu ord om avfallet i den yttersta tiden.

Sekt eller kyrka

Jag skickade en kopia av kassetten "Sekt eller kyrka", där Arne Imsen talar över just detta kontroversiella ämne, till pastor S Torell på European-American Evangelistic Crusades i Sacramento, Kalifornien.

Torell skriver i ett brev till mig apropå kassetten budskap: "När jag satt och lyssnade igenom budskapet du sände ifrån Arne Imsen, där han talade om "Sekt eller kyrka" var jag positivt överraskad över Arnes djuphet, när det gäller att förstå dagens händelser genom bibelns ögon. De flesta predikanter inom pingströrelsen (Maranatha faller inom denna ramen när det gäller dess teologi) i Sverige, har inget tankedjup, utan lever på att man gapar och skriker, för att på detta sätt påverka sin publik. Predikanterna ärhängivna, burna av sitt känsloliv, men saknar förmåga att kunna logiskt föra ett samtal och leda människor till en kunskap om Kristus där man kan göra ett verkligt beslut.

Att nollställa sin intelligens och kunskap är ju något som de flesta pingstvännar finner vara toppen i detta livet. Men när man läser bibeln, finner vi ju att Gud använde människor till att logiskt frambära sitt budskap till världen. Aposteln Paulus brev är ju ett föredöme i detta fall". Tänkvärt!

Respekt för dopsyn

I Hemmets Vän den 30/3 skriver pingstpredikanten Sven O Svensson "Min egen dopsyn är att man bör döpas efter det att man kommit till tro. (...) Men jag vet att många i kristenheten (kanske de flesta?) har en annan syn på denna fråga. Jag bör naturligtvis ha respekt också för deras uppfattning".

Så skriver en sann ekumen, som inte vill lyfta ett finger för att föra barnbegjutarna ut ur deras baby-loniska mörker!

Larz Gustafsson

Det renade folket

Ett folk, ett rike, en Gud! (Men det finns två...)

De som tillverkar sådana här t-shirts (se bilden) lever i ett totalt och kompakt mörker. Det gör i och för sig alla syndare som inte vandrar i Jesu ljus, men nynazisternas begreppsförvirring är exceptionellt extrem – detta trots allt tal om frihet osv. Det är ju inte genom någon politisk ideologi vi blir födda på nytt. Vare sig genom nationalsocialismen eller kristdemokraternas vitmenande kan vi bli frälsta. Politiska ideologier är avgudadyrkan!

Vilket är värst: att vara svart utanpå men vit inuti eller vit utanpå men svart inuti? Orenheten emanerar ur den andliga dödens misär. Enligt Guds sätt att se på saken finns det endast två folkslag på jorden: Guds folk och satans folk. Det är inte hudfärgen som avgör vilket av dessa folk man tillhör, utan huruvida man tror på Jesus Kristus.

Det är inte en "ren ras" vi behöver utan rening från synden. Rasbiologins utpekande av judarna och andra icke-ariar som huvudfienden är bara ännu en satanisk dimridå, utlagd för att vi inte skall se vem vår verkliga fiende är: Adolf Hitlers uppdragsgivare, satan själv!

Larz Gustafsson

Sjundedagsadventisterna och nya sångboken

Hur kan det komma sig att sjundedagsadventisterna – som alltid varit raka och konsekventa i sitt ställningstagande mot katolicismen och ekumeniken – har valt att vara med i den ekumeniska sångboken Psalmer & Sånger, där ju även katolska kyrkan medverkar?

Den frågan ställde jag brevledes till pastorn i Adventkyrkan i Gävle. Roland Sjölander, som adventistpastorn heter, ringde upp mig, för att svara på min fråga.

Han framhöll bl a den ekonomiska aspekten. Sjundedagsadventistsamfundet är ett litet samfund och man ansåg sig inte ha råd med en ny sångbok. En ny sångbok ville man emellertid ha, eftersom man ansåg att det fanns ett behov av förnyelse. Sjundedagsadventisternas sångbok "Sions Sånger", kom 1947.

1978 bildades arbetsgruppen Sampsalm, där bl a katolska kyrkan ingick. Även liberalkatolska kyrkan fanns med här. Resultatet har alltså blivit Psalmer & Sånger, vars 325 första sånger är gemensamma med sångerna i Svenska Psalmboken. I ett extra förord till Psalmer & Sånger, som sjundedagsadventisterna infogat i sina egna ex av sångboken, heter det bl a att sjundedagsadventisterna avvisar helgondyrkan och att man inte betraktar Psalmer & Sånger som något annat än ett samarbetsprojekt där man ger och tar och delar med sig till varandra av den kristna sångskatten. Det handlar inte om någon enhetlig trosbekännelse.

Personligen anser jag att vi inte skall ha något samröre med den katolska institutionen, och ifrågasätter därför Ulf Ekmans medverkan i "Gala för livet" i Globen, där ju även den katolske biskopen Hubertus Brandenburg deltar. Detta vore ju annars ett bra tillfälle att markera distans till skökan.

Larz Gustafsson

KortNytt fortsätter sid 28

Fredsavtalet Israel - Jordanien. Fr v: Jordaniens kung Hussein, USAs president Bill Clinton och Israels statsminister Yitzhak Rabin.

MELLANÖSTERN...

fortsättning från sid 9

han ledde en brigad i kampen om Jerusalem, som stabchef och överbefälhavare under sexdagarskriget 1967 och senare som försvars- och statsminister, har han använt större delen av sitt liv i kamp mot den PLO-ledda terrorn. Hans "omvändelse" till en som satsar hela sin karriär på att få till stånd en varaktig fred med PLO, verkar, mildt talat, förvirrande på många.

Inre motstånd

De politiska motståndarna till fredsprocessen finner man hos Likud och oppositionsledaren Bibi Netanjahu, som själv, inom partiet, kämpar en inbiten strid med den gamle krigskämpe Ariel Sharon. Likudoppositionen mottar idag oförbehållsamt stöd av det republikanska partiet i USA, där Mellanösternproblematiken åter är ett brännhett tema.

Clintons demokratiska parti förlorade som bekant klart i det amerikanska valet till Senaten och Representanthuset i höstas. Rabins fredspolitik möter också betydande motstånd bland flera religiösa grupperingar i Israel. Efter kriget -67 växte det fram en stark grupp ideologiska människor som baserade hela sin framtid på sionism och religion. Dessa tillhör idag Gush Emunim, och räknar nu mer än en halv miljon människor. Rabin är uppenbarligen hårt pressad.

Efter Sovjetunionens upplösning är inte USA lika beroende av lokala allierade i olika konfliktområden i världen – och det råder idag osäkerhet i vilken grad amerikanerna är villiga till att ställa upp för sina tidigare allierade om sakerna skulle tillspejtas. Med ett EU som i allt högre grad ökar sina utrikespolitiska ambitioner – och som är långt mera lyhörda för arabiska synpunkter än det amerikanerna har varit – är nödvändigheten av att fredspro-

cessen lyckas helt avgörande för Rabins vidare politiska liv.

Hamas

Detsamma kan också sägas om PLO:s Yasser Arafat. Frigörelserörelsens största utmaning är Hamas – ett palestinskt uttryck för islamisk fundamentalism. Hamas växte sig starkt bland palestinaaraberna under intifadan, trots att ledande Hamasmedlemmar i tur och ordning blev deporterade till Syddlibanon av de israeliska myndigheterna.

Utmaningen från den radikala fundamentalistiska rörelsen, som är på rask frammarsch bland den palestinska befolkningen på Västbanken och i Gaza, har gjort det mer prekärt än någonsin för PLO att kunna visa upp politiska resultat. Realiseringen av den palestinska statsbildningen hastar för PLO och Yasser Arafat. Vägen till den politiska kyrkogården verkar kortare idag än någon gång tidigare.

Israel på defensiven

Hela den israeliska infrastrukturen är utformad utifrån förutsättningen om ett operationellt arabiskt utrotningsmotiv: bosättningsmönstret, kommunikationsnätet, vattenförsörjningen, jordbrukspolitiken, centrala områden av industristrukturen, centrala områden inom utbildning och forskning. Nu blir Israel bombarderat med arabiska försäkringar om försoningsvilja och erkännande. Denna styrkande regionala legitimitet ser ut att kunna försvaga Israels styrka som stat. Israel är inte anpassat för fredliga omgivningar. Israel har kommit klart på defensiven i konfliktspelet – och får det allt svårare med internationell förståelse och ekonomiskt bistånd till ett starkt försvaret i regionen, motiverat som "självförsvar".

Med andra ord: Med ökande arabisk moderation och förhandlingsvilja försvagas Israels maktpolitiska handlingsfrihet i regionen – ett "fredspris" som

kan visa sig mycket, mycket högt.

Frågan är om den nya arabiska moderationen precis är betingad av Israels enorma militärmakt – och det som kommer att ske om Israel bygger ned sin regionala maktposition. En sak är säker: Om staten Israels existens skenbart kan accepteras politiskt, är den religiöst sett framdeles en styggelse i arabiska ögon. Jihad, heligt krig, har framdeles en central plats i muslimsk teologi.

Ett samlat folk

Bibeln talar klart om att det judiska folket – utspritt som det har varit över hela världen – åter ska samlas i Israel. "Herren skall ... samla Israels fördrivna män; och Juda förskingrade kvinnor skall han hämta tillhoppa från jordens fyra hörn." (Jes. 11:11-12) "Så sant Herren lever, han som har fört Israels barn upp ur nordlandet och ur alla andra länder, till vilka han hade drivit dem bort! Ty jag skall föra dem tillbaka till deras land, det som jag gav åt deras fäder." (Jer. 16:15)

"...Han som förskingrade Israel skall också församla det..." (Jer. 31:10)

"Jag skall hämta eder ifrån folken och församla eder ifrån alla länder och föra eder till edert land" (Hes. 36:24)

"...Se, jag skall frälsa mitt folk ut ur både österland och västerland och låta dem komma och bosätta sig i Jerusalem..." (Sak. 8:7-8)

Vi lever idag i profetordets uppfyllelse. Jag har tidigare nämnt att det omkring år 1880 bodde ca. 25.000 judar i Palestina. Israel är idag en stat på 5,1 miljoner människor, varav 4,2 miljoner är judar – hämtade ut från mer än 100 nationer över hela jorden. Talet på judar som kommer hem till Israel är stadigt ökande.

De politiska motståndarna till fredsprocessen finner man hos Likud-partiet och

oppositionsledaren Bibi Netanjahu - och hans medlemmar tillhörande den religiösa grupperingen Gush Emunim, som idag räknas till mer än en halv miljon människor.

Fred och trygghet

Från det att staten Israel blev upprättad år 1948 har "fred" och "trygga gränser" varit centrala ord i landets inrikes- såväl som utrikespolitik. Krig och osäkerhet har varit historiens svar – fram till idag...

När bibelns profetiska ord drar täckelset åt sidan för världshistoriens slutakt, talar det om ett församlat Israel som äntligen har fått fred och trygghet – och som strängt taget har lagt landet öppet i det traditionella försvarssystemet, i bibelns språkdräkt kallat "bommar, murar och portar", är nedrivna eller tillintetgjorda.

Till en mäktig nation i nord – till landets politiske och militära ledarskap – och till alla deras allierade, ljuder Herrens ord: "När lång tid har gått, skall du bliva uppbådad; i kommande år skall du få tåga in i ett land som då har fått ro efter svärdet och vars folk då har blivit hopsamlat från många andra folk, ja, upp till Israels berg som så länge lågo öde, men vilkas folk då har blivit hämtat fram ifrån de andra folken, så att alla nu bo där i trygghet. Dit skall du draga upp, du skall komma såsom ett oväder och vara såsom ett moln, som övertäcker landet, du med alla dina härskaror och med många folk som följa dig. Så säger Herren, Herren: På den tiden skola planer uppstå i ditt hjärta, och du skall tänka ut onda anslag. Du skall säga: 'Jag vill draga upp mot det obefästa landet, jag vill komma över dessa säkra som bo där i trygghet, ja, som allasammans bo där utan murar och varken hava bommar eller portar.' Ty du vill taga rov och göra byte och vända din hand mot ödemarker som nu åter äro bebyggda och mot ett folk som har blivit hopsamlat från hedningarna och som nu förvärvar sig boskap och gods, där det bor på jordens mittelhöjd." (Hes. 38:8–12)

Det ligger utanför denna artikels studieområde – genom folkvandringens historia – att sätta namn på Israels framtida angripare.

Det vi däremot inom vårt ämnesstudium kan konstatera är att den skenbara freden vi idag ser ta form i Mellanöstern inte bara är förutsagd, men utgör ett profetiskt absolut för att bibelns eskatologiska framtidsperspektiv kan – och ska – gå i uppfyllelse.

Lika säkert som att fredsprocessen är nedtecknad på bibelns blad, lika säkert är det att en framtvingen fred byggd på dollar och ecu – där köp och försäljning av land och gränser är bas för freden – inte kan bestå.

Herrens dag – den dag då himlen sätter historiens punkt – är den dag allt den tiden har byggt upp av fred och försoning förs in under sanningens avslöjande ljus; Herrens dag kommer såsom en tjuv om natten. Bäst de säga: "Allt står väl till, och ingen fara är på

färde', då kommer plötsligt fördärv över dem, såsom födslovåndan över en havande kvinna, och de skola förvisso inte kunna fly undan. (1 Tess. 5:2–3)

Jerusalem

Frågan om Jerusalems framtid är än så länge i fredsprocessen förlagd till framtiden: 2–3 år, eller senast 1997 – är deadline bestämd i Osloavtalets principförklaring. Politiska observatörer är eniga om att Fredens stad, så som vårt språk uttyder namnet – Yerushalaim på hebreiska – Bayt al-Muquaddas (al-Quds) på arabiska – ironiskt nog utgör fredsprocessens gordiska knut.

Historiskt sett är Jerusalem först nämnt i egyptiska skrifter det 18:e århundradet f. Kr. Staden och dess befästning Sion intogs av David (1005 f.Kr.) – och kallas därför "Davids stad". Staden ödelades av babylonierne under Nebukadnessar år 586 f.Kr, men blev delvis återuppbyggd efter den babyloniska fångenskapen. Romarna ödelade staden år 70 e.Kr. – och reste en romersk stad på platsen. Den erövrades av kalifen Omar år 637, av seldsjukkerna under 1070-talet och av korsfararna år 1099. Korsfararna upprättade Konungariket Jerusalem, som bestod till år 1187.

Från 1517 var Jerusalem under turkiskt herravälde – fram till 1917 då den intogs av britterna, och utgjorde säte för deras mandatregering fram till 1948. FN försökte förgäves att "internationalisera" staden. Den gamla stadsdelen och östra Jerusalem blev erövrat av Transjordanien i maj 1948 och annekterat år 1950.

I juni 1967 kom både gamla staden och östra Jerusalem åter i judiska händer – och staden blev formellt annekterad av Israels nationalförsamling, Knesset, den 30 juli 1980 – och ett "integrerat och förenat" Jerusalem blev förklarat som "Israels eviga huvudstad". Annekteringen bestreds fortsättningsvis av de flesta medlemsländerna i FN.

Jerusalemproblemet är först och främst av religiös art. Med sina 460.000 invånare är Jerusalem en helig stad för tre religioner: islam, judendom och kristendom. För de kristna är Jerusalem Jesu lidandes stad – för judarna staden där Salomos tempel låg – och för muhammedanerna platsen för "Muhammeds himmelsfärd".

Jerusalem har alltså högt prestige- och symbolvärde för både araber och israeler – eller, sagt med andra ord: här ligger problemets kärna.

Lyftestenen

Som fredsprocessens nyckelproblem kommer världens ögon att riktas mot Israels huvudstad – och i ännu högre grad än idag komma i fokus för tidens diplomati och övertalningskonst. Ett

problem som, för alla "fredsambitioner" kommer att visa sig olösligt – och åter bli ett föremål för blodig strid. "Se, jag skall göra Jerusalem till en berusningens kalk för alla folk runt omkring; jämväl över Juda skall det komma, när Jerusalem bliver belägrat. Och det skall ske på den tiden, att jag skall göra Jerusalem till en lyftesten för alla folk; var och en som försöker lyfta den skall illa sarga sig därpå. Och alla jordens folk skola församla sig mot det. Och jag skall på den tiden sätta mig i sinnet att förgöra alla folk, som komma mot Jerusalem. Men över Davids hus och över Jerusalems invånare skall jag utgjuta en nådens och bönens ande, så att de se upp till mig och se, vem de hava stungit. Och de skola hålla dödsklagan efter honom, såsom man håller dödsklagan efter ende sonen, och skola bittert sörja honom, såsom man sörjer sin förstfödde." (Sak. 12:2–3, och 9–10)

Den sanna freden

Fredsprocessen i Mellanöstern kommer troligen att möta motstånd – kanske i form av fastlåsta samtal, kanske i form av konflikter, till och med väpnade – men den kommer att fortsätta. Fortsätta – och lyckas – lyckas för att så kulminera i historiens största ragnarök. Det finns ingen fred för Mellanöstern – ingen förblivande fred på jorden, utanför den fred himmelens fredsambassadör Jesus Kristus kan skapa.

Fredsproblemet är, när allt kommer omkring, av en långt djupare och allvarligare art än de mellanfolkliga problem 90-talets förhandlingsdelegationer har att strida med. Problemet heter synden – ett problem man inte löser vid ett förhandlingsbord – eller utplånar med dollar eller ecu. Förhandlingsbordet heter Golgata. Försoningsmedlet är Jesu blod.

Freden är gemenskap med Gud genom Jesus Kristus. Det är sant för individer – för judar och araber – för folk och land. En sanning mottagen av många – förkastad av flera. En sanning som, när all fredsdiplomati har strandat, står där orubblig och säker.

"...Kristus Jesus, han som var till i Gudsskepnad, men icke räknade jämlikheten med Gud såsom ett byte, utan utblottade sig själv, i det han antog tjänareskepnad, när han kom i människo-gestalt. Så befanns han i utvärtes motto vara som en människa och ödmjukade sig och blev lydig intill döden, ja, intill döden på korset. Därför har ock Gud upphöjt honom över allting och givit honom det namn, som är över alla namn, för att i Jesu namn alla knän skola böja sig, deras som äro i himmelen och deras som äro på jorden och deras som äro under jorden, och för att alla tungor skola bekänna, Gud, Fadern, till ära att Jesus Kristus är Herre." (Fil. 2:6–11)

Ett fungerande...

fortsättning från sidan 15

mera, det är livet! Herren kommer! Det har inte skrivits i ett protokoll, den helige Ande har ristat det in i vårt hjärta. Gud vare lov!

Jesu tillkommelse

Herren vill öppna våra ögon, så vi får syn på denna väldiga härlighet, som han har i beredskap för sin församling. Gud vill väcka iver för sanningen om Jesu tillkommelse. Vi ser att vi inte räcker till med det vi har av medel och möjligheter. Pengarna, intellektet, entusiasmen och visionerna räcker inte. Det är nu, som det var tidigare; vinet tog slut på bröllopet i Kana. Men Jesus var där. Så kom man till honom och sa: "Det tar slut". Jesus svarade: "Kvinna, min tid är ännu inte kommen". När är hans tid kommen? När vårt vin har tagit slut. Då erbjuder han sitt vin. Var kommer det ifrån? Det kommer genom ett förvandlingsunder.

Ni äldre syskon, som riktigt längtar att få vara med om det här. Hela ert liv är en djup längtan att åter få vara med om det ni en gång upplevde och erfor. Det ska ske, för det sista är bättre än det första. Jesus gömmer det bästa vinet till sist, och du får detta rika, härliga vin som åstadkommer mättnad.

Det märkliga är, att fast man har allt det traditionella och kända, fast man tagit fram det bästa och gjort sitt bästa, så tar det slut. Man blir trött och slut och nere, man blir desperat över att inget mer finns att ta till. Nu har vi försökt allt. Men då är hans tid inne. Han går så annorlunda tillväga, han frågar inte efter husets vackra historiska pjäser. Han frågar efter stenkrukor, sådana som används vid tvättning-vardagens krukor.

Jesus kunde förvandlat allt vatten i hela Kana till vin, fyllt alla krukor som fanns, men det gjorde han inte. Han tog de som var avskilda för hans räkning. De som var renade och avskilda, dem fyllde han. Han ville göra klart för sina lärjungar att han var undrens Gud, som kunde förvandla vardagens vatten till himmelskt vin. Varför ska vi nöja oss med det som representerar den världsliga glädjen, när vi har Mästaren mitt ibland oss? Varför kan vi inte börja se på honom? Jo, vi börjar när det andra tagit slut. Då glädjekällorna och inspirationskällorna är slut, börjar vi rikta blicken mot Jesus – och då är han där.

Gud är beroende av kärlek som han kan använda, det måste finnas vinläglar

som inte är gamla och har förstelnats. Vi stelnar – det är vårt problem – och just därför kan vi inte ta emot nytt vin, förnyelse. En skinnlägel som inte stelnat kan ta emot och vidgas. Den får kraften och kan bära den.

Vi stelnar i våra mötesformer, detta för att vi haft så enormt många möten utan Andens uppenbarelse. Jag dömer ingen, jag bara fäster vår uppmärksamhet på risken! Vi, som vittnen, fungerar ofta istället för, när vi skulle fungera tillsammans med. Vi är naturligtvis tacksamma att vi har åhörare som vill lyssna på vad vi säger. Men om vår iver inte når längre, om den inte når fram till att människor blir döpta i den helige Ande, och bevarade i detta andens liv, då har vi en fruktansvärd bristsituation, som till sist kommer att bli förödande.

Vi tackar Gud för alla som lyssnar, men det är oerhört viktigt för den andliga hälsan, att livsytringarna inte tonar bort, kvävs eller försvinner. De måste finnas, och det finns ingen predikant som i längden orkar med att tala till en oengagerad församling. Betydelse för församlingen har ju inte vad jag suttit och tänkt ut vid skrivbordet, eller läst in i mitt bibliotek. Betydelse har att jag kan stå till Guds förfogande och ge församlingen mat i rätt tid. Det är en mat vi vi aldrig kan tänka oss till, en andlig föda.

Ett redskap för Gud måste tala det anden vill ha fram, och när det sker, då säger inte församlingen "det var en bra predikan", utan då säger de "halleluja för seger". Det är det som är skillnaden, det stora och avgörande, individens insikt att "det är mig det gäller". Något som är betydelsefullt för den andliga måltiden, är atmosfären. Vi måste ha Andens vin vid våra måltider, då Ordet ska förkunnas, detta vin som gör att vi blir jätteglada. Vin utan baksmälla!

Gud vill att våra sammankomster ska bli glädjehögtider med – inte falsk, upphaussad glädje – utan sann glädje. Har du sett en sådan församling, samlad till måltid med levande och underbara rätter tillsammans med det bästa vinet? Det är en fest, bara att komma in i atmosfären, ty den är så vederkvickande att människor befrias från sina sjuka tankar, föreställningar och misstankar. Den atmosfären är så läkande att sjukdomar viker, man blir helad bara av att sitta och andas in livet och skåda ansiktena som återspeglar Kristi härlighet. Det är det som kallas nytestamentligt gudstjänstliv. Gud vill leda oss in i det. AMEN!

KORTNYTT

Torp i TV

Arbetet med tidnings- och bokmanus gjorde midsommarhelgen annorlunda än något tidigare år. Det gav helt oplanerat möjligheten att vara med i två TV-gudstjänster från den mångåriga konferensplatsen i Torp. De två gudstjänsterna var några av de bästa jag har sett i svensk TV.

Vältränade och inspirerade sångare och musikanter, och ett välregisserat program gav stadga och koncentration åt den medryckande sångarglädjen. En sympatisk norsk riksevangelist och en lika sympatisk missionsföreståndare, båda med originalitet, udd och engagemang, framförde förtroendeingivande bibliocentriska frälsningsbudskap. Men varför blir anslaget i lovsång, tillbedjan och sångval så märkbart katolskt på Emil Gustafsons konferensplats? Skulle han ha känt igen sig i den konferensmiljö elektroniken förmedlade till hela Norden?

Vad är orsaken till att frälsningsbudskapet i dessa två TV-gudstjänster med deras utomordentliga möjligheter stympades, därigenom att dopet konsekvent förtegs och en basunstöt om Jesu nära förestående återkomst och församlingens uppräckelse helt saknades?

Med tanke på den snabbhet med vilken profetia blir historia inför allas ögon, bör väl dessa signaler mer än någonsin tidigare anslås i varje väckelse- och uppbyggelsemöte. Är eskatologin numera, i ekumenikens tidevarv, ett problem på Torp?

Fromt folk från skilda sammanhang i hela landet har i över ett sekel strålat samman till förtätade midsommarkonferenser i fagra Närke. Evangelistveteranen Frank Mangs var i många år självskriven talare. Kristna nämner Torp med respekt och tacksamhet. Men vad har den sväljande konferenssvansen för ärende dit? Massinvasionen är imponerande, men inte helt oantastbar, tyvärr, med alla förskingrande element och effekter.

Har Torpkonferensens ursprungliga motiv och mål överlevt sin historia?

Arne Imsen

"HAR NÅGON SETT MIG..."

TEXT: LARZ GUSTAFSSON

På ett anslag på Café Söder i Gävle läser jag att en man vid namn Johan Wretman skall hålla föredrag i dagarna. Föredraget rubriceras ungefär: "Jag söker efter mig själv – har någon sett mig?"

Det är en fråga som den desillusionerade, blaserade och otillfredställda nutidsmänniskan i allt större utsträckning ställer sig.

Stackars Hagar, Ismaels moder, satt ute i öknen med sin son. Hon hade flytt från sin husmoder Sarai, som tuktat henne. Säkert misströstad Hagar. Men då, förtäljer bibelordet i 1 Mos 16:7, kom Herrens ängel emot henne och tröstade henne med ett budskap från Gud. Hagar gav Gud namnet Seendets Gud. I 1 Mos 16:13 läser vi att Hagar frågade sig: "Har jag då verkligen fått se en skymt av honom som ser mig?"

Ja, Johan Wretman (med flera) Någon har sett dig! Någon ser oss. Frågan är: Ser vi honom?

Det heter om gudsmannen Mose, att han därigenom att han likasom såg den osynlige kunde härda ut. Inrymmer detta månne en paradox? Kan man se någon som är osynlig? Nej, det står att han likasom såg.

I Ef 1:18 talas det om hjärtats ögon. Det handlar om våra andliga ögon. Jesus sade, att han är världens ljus, och att den som följer honom inte skall vandra i mörket utan ha livets ljus. Jesus syftade på andligt ljus respektive mörker. Gud vill upplysa vårt innersta.

I Psaltaren talas det om Guds Ord som våra fötters lykta och ett ljus på vår stig. Psalmisten skriver också om Guds Ord att det ger ljus när det upplåts. Hjälparen, den helige Ande,

vill låta våra andliga ögon skåda undren i Guds lag!

Det är alltså i Ordet vi, som vi sjunger i sången, ser hans sköna bild. Vi får börja söka i bibeln. I Jakobs brev står det, att Ordet är en spegel. När jag speglar mig i den, i hans ljus, ser jag mig själv, sanningen om mig själv. Vår frälsare, Guds son har själv lovat, att sanningens Ande skall leda oss fram till hela sanningen och att sanningen skall göra oss fria. Jesus hävdar dessutom att han ÄR sanningen.

Sanningen om synden i våra liv svider. Jesus talade om ljus men också om salt. Inom New Age talar man gärna om ljus, men aldrig om salt. Salt svider. Men det är nödvändigt.

Från en annan anslagstavla, nere vid Gävleån, når mig ett annat budskap. "Bortom Babylon", står det på en affisch. En vernissage med denna vinjett går av stapeln på slottet.

"Bortom Babylon"... Jag vet inte vad utställaren menar, men i bibeln symboliserar Babylon religionen och dess slaveri. Israels barn hölls ju i fångenskap i Babel.

Vi kommer aldrig att finna den Gud vi djupast sett söker och längtar efter i religionens unkna värld av formalism och människomeningar. Aposteln Paulus – den hånade och utskällde fundamentalisten – påpekar i sitt andra brev till korintierna, att där Guds Ande är, där är frihet. Det babyloniska religiösa oket står i skarp kontrast till det milda ok Jesus erbjuder.

Församlingen i Galatien uppmanas av Paulus att inte låta någon lägga på dem något nytt träldomsok. En kristen har inte fått träldomens utan barnaskapets ande. Galaterbrevet handlar just om hur lagiskhet och religiösi-

tet fått fotfäste i menigheten. Vidare påpekar Paulus i samma brev att vi är kallade till frihet. Förblir vi i det religiösa dunklet hindrar det oss från att se klart. Även om Gud ser oss ser vi inte honom. Så var fallet med farisäerna. De var förblindade av religion och kände därför inte igen den Messias som Herren Jesus Kristus förkroppsligade då han vandrade mitt ibland dem. Deras egna traditioner skymde sikten. Man menade sig tjäna Gud men gick i själva verket djävulens ärenden. Men bortom Babylon, utanför alla religiösa läger, andas vi den klara morgonluften. Där blir våra andliga ögon smorda med den ögon-salva Herren talar om i budskapet till församlingen i Laodicea. Smogen skingras och ett färgsprakande Andens panorama breder ut sig för vår inre blick.

Därigenom att vi likasom ser Seendets Gud kan vi härda ut. Utan honom blir jordevandringen svår att ut-härda och evigheten outhärdlig!

Men hördudu, Gud ser dig! Uppfatta inte detta som ett hot typ: "Storebror ser dig!" utan fastmer som ett erbjudande, en möjlighet...

I en härlig sång heter det sålunda: "Han känner dig och vet vad du är plågad av..." Och i en annan sång: "Jesus knows all about my struggle..."

Nu är det upp till oss att lyfta blicken upp till honom varifrån vår hjälp skall komma.

Pånyttfödelsens under, evangeliets frälsningskraft, förvandlar oss till Guds barn om vi vill tro på och bekänna oss till Jesus Kristus vår räddare. Hans blod renar oss från all orättfärdighet och hans Ande befriar oss från fruktan och religiöst slaveri.

FÖRÄNDRINGENS ...

fortsättning från sid 5

Ovanstående exempel från Filadelfiaförsamlingens storsatsning i Kungsträdgården har absolut ingen som helst koppling till väckelsekristen evangelisationsstrategi; vare sig med avseende på metoder, medel, form, innehåll eller mål, förutom LP-stiftelsens oannonserade sångarskara som framförde ett enkelt och varmt program med stor kontrastverkan från Kungsans stora scen under några minuter.

Det är föga sannolikt att idealiteten genomlider spektaklet, även om projekten finansiellt förs iland genom det av kommunen sponsrade marknadsgycklet. De med prästkrage och ämbets-skjorta utspökade pastorernas professionella försäkringar om publika framgångar är inte trovärdiga i rollerna som självavårdare med tystnadsplikt och tillgjorda konferencier. Rökriddar, ljuseffekter, samt hård, brutal, rå och öronbedövande rockmusik har nog inga förutsättningar att övervinna våld, rasism, ensamhet och främlingskap hos medborgarna i huvudstaden.

Dessa dramatiska aktioner med inter-nationella Beelsebul-konflikter demonstrerar klart och tydligt inbördeskrig, riket har kommit i strid med sig självt och kan därför icke bestå.

Hur förljugen och skamfilad är egentligen den religion som kan existera i en så fräck och förvärldslig miljö? Döljer icke jippon av detta slag en medveten förfälskning eller kanske ännu hellre en förnekelse av korsets budskap? Detta alltmer vanliga, religiösa narrspel bör demaskeras, så unga människor blir varnade och kommer undan dess kristendomsfientliga inflytande. Förmodli-

gen är det naturligare för dessa ledare för pingstfolkets barnbarnsbarn att roa och underhålla, än att evangelisera.

Troligen ser många unga kristna, i den mån de är allvarligt medvetna om kristendomens ställning i vårt land, med olust och oro på framtiden. De ser det som en absolut nödvändighet att bryta sig ut ur den onda djävulscirkeln. Men avsaknaden av andlig vision och personliga trosupplevelser gör, att de oftast i missriktat nit kastar sig över det, de felaktigt tror vara orsaken till stagnation och tillbakagång. Mellangenerationerna tycks vara fastlåsta i moraliserande attityder och religiös formalism, och därför verkar deras religion inkräkt och omänsklig.

Attraktionskraften från detta massiva och tröga block verkar minimal och förstärker behovet av omorientering och uppbrott hos unga människor. Om vi här nöjer oss med att peka på en sida, gudstjänstlivet, där bristen på verklig, kristen realism och andlig livskraft är iögonfallande, så måste det sägas, att den vanliga mötesjargongen ger intryck av, att de kristna har det urtråkigt i sina sammankomster. Man förvånas inte över, att de inte orkar med mer än en sådan, pinsamt själstdö-dande gudstjänst i veckan. Denna vanliga tristess beror i första hand inte på, att de enkla mötesformerna är förlegade och utnötta.

Allt beror på, att gudstjänstfirarna saknar trons förstahandsupplevelser och Andens förnyelse. Det upplevda och levande behöver inte märkvärdiga framställningsformer för att fånga människors intresse. Det har som regel enkla uttrycksmedel och träffar rätt med överbevisande kraft. Andens gåvor ger en kolossal variationsrikedom åt de heligas sammankomster och banar väg för andesmord, aktuell, informativ och uppbyggande predikan. Här ligger lösningen"! Begagna den!

"Ande, Du, som livet ger, fall över mig."

(Forts. nästa nr.)

Tidlöst maranataro

UTA

Maranatafi

Konferensens
fyrpunktsprogram:

Nya Testamentets församlingsideal inspirerar oss till att i gemensamma offer bära kostnaderna för mat och logi. Inbetalningskortet i tidningen förmedlar din gåva.

PILGRIMSHEM HOTELL & VANDRARHEM

För prisets och miljöns skull!

Bällstav. 100, BROMMA, Tel 08-627 55 55, Fax 08-98 21 39

- ✓ Enkelrum från 280:- (inkl. frukost)
- ✓ Dubbelrum från 385:- (inkl. frukost)
- ✓ Dessutom familjerum och hotellägenheter.
- ✓ Vandrarhem: 150:-/bädd

70 bästlängder från Solvalla – en 1/2 landningsbana från Bromma flygplats!

Arnes Grill DYGNET RUNT

Bällstavvägen 100, vid Solvalla

- Dagens rätt • Veckans special
- Kebab • Nygrillad kyckling

Beställning tel: 08-98 22 82

FÖR LÄGRET!! - NU!

Välkommen till
samlingens sommarkonferens i Stockholm
22 - 30 juli 1995

Inledningsmöte lördag 22/7 kl. 19.00
ärefter dagligen **11.00, 15.00 och 19.00**

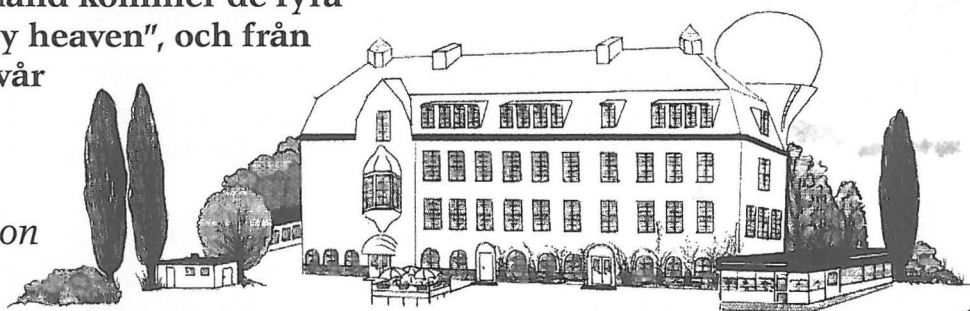
Vi upplever en djup tacksamhet över att få samlas till sommarkonferens under detta tem och helhjärtat stå för det budskap som predikats av väckelsepionjärer i alla tider. (se artikel s. 2-3)

Åter till urkristendomens kraftkällor! Åter mobilisering för att tjäna Honom. Han kallar oss att gå ut till honom utanför lägret för att bära hans smälek - Nu!

Vad innebär detta, med avseende på ekumenik, partipolitik, subventioner, artisteri, tävlingsdrott m.m? (se artikel sid. 4-5)

Förutom Arne Imsen, värd och huvudtalare, medverkar Tage och Gunnar Nilsson, Kjell Roos, Gösta Karlsson, Jan Egil Hafsahl, Tage Johansson, Gunno Andersson, Folke Jacobsson, Hans Lindelöw tillsammans med andra maranatavittnen. Från Ryssland kommer de fyra sångarevangelisterna "Way ty heaven", och från Dominikanska Republiken vår missionsläkare Doris Diaz.

För ytterligare information
ring 08 - 627 55 55

★ **BÄLLSTA** ★
TAXI

kommer nu med sitt

BÄ(LL)STA PRIS!!

Sthlm -Arlanda 340:-

samt **12%** på övriga förbest.

Legitimerade förare! Kundens säkerhet!

08-28 25 22

"Tryggare kan väl ingen fara..."

BMC
RECORDING

Musikstudion för professionell musikproduktion.

LP eller singel, demo eller jingel - vi ordnar det!

Vill Du kanske boka tid? Hör av Dig till oss! Ring **08-627 55 55**.

Tala med Peder Blom.

24 KANALS
MUSIKSTUDIO

Medvandrare...

Många av oss är rädda för framtiden, döden, ondskan.

Du som är ung undrar om det finns möjlighet att få jobb efter skolan. Du kanske älskar någon som du är rädd att mista. Du vill bilda familj, men undrar om du ska våga sätta barn till världen. Miljöförgiftning, krig och ekonomiska problem ger dig vanda för framtiden. Finns någon framtid för 2000-talets generation?

Du som är äldre kanske känner ångest inför krämporna som smyger sig över dig. Hur ska det gå när du inte längre orkar ta vara på dig själv? Och kommer pensionen att räcka till för försörjningen? Och hur ska man möta döden?

Vad är det för mening med en sån här deprimerande skildring, tycker du kanske. Men faktum är, vi måste erkänna att tillvaron är fylld av oro och ångest, än om man försöker glömma med hjälp av olika fritidssysselsättningar, sprit, droger och bedövningsmedel.

Jag skriver därför jag så gärna önskar att du får lära känna Jesus Kristus. Han är den ende som utan valfläsk och lögnaktig propaganda kan säga till dig: Frukta icke! Framtiden är dystert för denna arma jord. Det värsta är, att vi människor har dragit över oss allt detta på grund av vår synd. Vi har syndat genom att vända Gud ryggen, genom att inte fråga efter vår skapare, den ende som kan ge vårt liv evigt värde. Vi är inte skapade till att vara produktionsfaktorer i en gigantisk industri. Vi kommer inte ur onskans grepp genom att med samma onda kravmentalitet och maktlystnad kämpa mot förtryckarna. Den förtryckte går förlorad tillsammans med förtryckaren, så länge han inte vänder sig till Gud.

"Hela världen är i den ondes våld", sa Jesus Kristus. Men han sa också: "Kom till mig, ni alla som arbetar och är betungade, så ska jag ge er ro för era själar. Ta på er mitt ok och lär av mig, för mitt ok är mildt och min börda är lätt."

Gud visste att det inte fanns någon räddning för människan som är så förstörd av sin egoism, sina destruktiva drifter och oförmåga att handla rätt, sant och gott. Därför kom Jesus hit till världen för att ge sitt liv för oss. Han tog våra synder, vår ondska, vårt hat, och lät sig dödas. Han hade inget ont gjort, men han tog straffet för vår synd. Så kan var och en som tror på honom bli frälst. Jesus vill ge dig ett nytt liv, ett nytt sinne, ett nytt hjärta. Då kan du älska Gud över allting och din medmänniska som dig själv. Så kan din tid på jorden bli värdefull varje minut, därför att du har Guds egen ande. Är detta möjligt? Min vän, leta rätt på en bibel, läs om Jesus Kristus, bed till honom, och du ska få uppleva att han håller vad han lovar!

Därför säger Jesus "frukta icke" till sina lärjungar. Visst är världen ond och tillvaron vanskelig. Men om du tror på Jesus Kristus, får du ett evigt hopp, en frid som inte världen kan ge och en glädje över evighetsvärden som ingen kan ta ifrån dig!

Stina Fridolfsson